

ilham Veren Hikayeler

KAYNAKLAR

Published: 2010

Tag(s): "HiKAYELER"

YOLUMUZDAKI ENGELLER

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun üzerine kocaman bir kaya koydurmuş, kendisi de pencereye oturmuştu. Bakalım neler olacak diye başlamış beklemeye.

1. Ülkenin en zengin tüccarları, en güçlü kervancıları, saray görevlileri birer birer gelmişler, sabahtan öğlene kadar. Hepsi kayanın etrafından dolaşıp saraya girmişler. Pek çoğu kralı yüksek sesle eleştirmiş. Halkından bu kadar vergi alıyor, ama yolları temiz tutamıyordu.

Sonunda bir köylü çıkagelmiş. Saraya meyve ve sebze getiriyormuş. Sırtındaki küfeyi yere indirip iki eli ile kayaya sarılmış ve ıkına sıkına itmeye başlamış. Sonunda kan ter içinde kalmış ama, kayayı da yolun kenarına çekti. Tam küfesini yeniden sırtına almak üzereymiş ki, kayanın eski yerinde bir kesenin durduğunu görmüş. Açmış ki bir de ne görsün, kese altın doluydu. Bir de kralın notu varmış içinde.

"Bu altınlar kayayı yoldan çeken kişiye aittir" diyordu kral.

Köylü, bugün dahi pek çoğumuzun farkında olmadığı bir ders vermişti.

"Her engel, hayat şartlarımızı daha iyileştirecek bir fırsattır."

Zaman Yönetimi

Aşağıdaki gerçek hikâye Kellog Business School'da (Northwestern Üniversitesi) İş İdaresi master öğrencileri ile Zaman Yönetimi dersi profesörü arasında geçer...

Profesör sınıfa girip karşısında duran dünyanın en seçilmiş öğrencilerine kısa bir süre baktıktan sonra, "Bugün Zaman Yönetimi konusunda deneyle karışık bir sınav yapacağız" dedi. Kürsüye yürüdü, kürsünün altından kocaman bir kavanoz çıkarttı. Arkadan, kürsünün altından bir düzine yumruk büyüklüğünde tas aldı ve taşları büyük bir dikkatle kavanozun içine yerleştirmeye başladı. Kavanozun daha başka tas almayacağına emin olduktan sonra öğrencilerine döndü ve "Bu kavanoz doldu mu?" diye sordu. Öğrenciler hep bir ağızdan "Doldu" diye cevapladılar. Profesör "Öyle mi?" dedi ve kürsünün altına eğilerek bir kova mıcır çıkarttı. Mıcırı kavanozun ağzından yavaş yavaş döktü. Sonra kavanozu sallayarak mıcırın taşların arasına yerleşmesini sağladı. Sonra öğrencilerine dönerek bir kez daha "Bu kavanoz doldu mu?" diye sordu. Bir öğrenci "Dolmadı herhâlde" diye cevap verdi. Doğru" dedi profesör ve gene kürsünün altına eğilerek bir kova kum aldı ve yavaş yavaş tüm kum taneleri taşlarla mıcırın arasına nüfuz edene kadar döktü. Gene öğrencilerine döndü ve "Bu kavanoz doldu mu?" diye sordu. Tüm sınıftakiler bir ağızdan "Hayır" diye bağıldılar. "Güzel" dedi profesör ve kürsünün altına eğilerek bir sürahi su aldı ve kavanoz ağzına kadar doluncaya dek suyu boşalttı. Sonra öğrencilerine dönerek "Bu deneyin amacı neydi" diye sordu. Uyanık bir öğrenci hemen "Zamanımız ne kadar dolu görünürse görünsün, daha ayırabileceğimiz zamanımız mutlaka vardır" diye atladı. "Hayır" dedi profesör, "bu deneyin esas anlatmak istediği eğer büyük taşları bastan yerleştirmesiniz küçükler girdikten sonra büyükleri hiç bir zaman kavanozun içine koyamazsınız" gerçeğidir". Öğrenciler şaşkınlık içinde birbirlerine bakarken profesör devam etti: "Nedir hayatınızdaki büyük taşlar? Çocuklarınız, eşiniz, sevdikleriniz, arkadaşlarınız, eğitiminiz, hayâlleriniz, sağlığınız, bir eser yaratmak, başkalarına faydalı olmak, onlara bir şey öğretmek! Büyük taşlarınız belki bunlardan birisi, belki bir kaçı, belki hepsi. Bu akşam uykuya yatmadan önce iyice düşünün ve sizin büyük taşlarınız hangileridir iyi karar verin. Bilin ki büyük taşlarınızı kavanoza ilk olarak yerleştirmesiniz hiç bir zaman bir daha koyamazsınız, o zaman da ne kendinize, ne de çalıştığınız kuruma, ne de ülkenize faydalı olursunuz. Bu da iyi bir is adamı, gerçekte de iyi bir adam olamayacağınızı gösterir" Profesör, ders bittiği hâlde konuşmadan oturan öğrencileri sınıfta bırakarak çıktı gitti...

4 MAHALLEL?İKASABA

Küçük bir kasabanın dört ayrı mahallesi varmış. Birinci mahallede Evetama'lar yaşıyormuş. Evetama'lar ne yapılması gerektiğini bildiklerini düşünürlermiş. Yapma zamanı geldiğinde ise "evet, ama" diye cevap verirlermiş. Cevapları hep yanlış olurmuş. Suçu başkalarına atmakta da ustaymışlar.

İkinci mahallede Yapıcam'lar yaşarmış. Ne yapacaklarını bilirlermiş. Kendilerini yapacakları şeye adım adım hazırlarlarmış, ama yapacakları sırada şanslarını kaçırdıklarının farkına varırlarmış. Bu mahallede insanların dizleri dövülmekten yara bere içindeymiş. Yaşamı ertelemek için verdikleri kararı bile ertelerlermiş.

Üçüncü mahallede yaşayan Keşkeci'lerin, hayatı algılama güçleri mükemmelmiş. Neyin yapılması gerektiğini daima en isabetli şekilde bilirlermiş ama, her şey olup bittikten sonra. Keşke'cilerin de başları kanarmış hep, duvarlara vurmaktan!

Kasabanın en yeşil bölgesinde, en güzel evlerin olduğu mahallede ise İyikeyaptım'lar otururmuş. Keşkeci'ler bu mahallede yürüyüşe çıkar, etrafa hayranlıkla bakarlarılmış.

Yapıcam'lar Keşkeci'lerle birlikte bu mahallede yürüyüşe çıkmak ister ama bir türlü fırsat bulamazlarmış.

Evetama'lar ise mahallenin güzelliğini görmek yerine, ağaçların gölgelerinin yeterince geniş olmadığından, güneşin daha erken saatte doğması gerektiğinden şikayet ederlermiş.

İyikiyaptım mahallesindeki insanların kusuru da, beyinlerinde mazeret üretme merkezlerinin olmayışymış!.

86400 Saniye

Bankada bir hesap sahibi olduğunu düşün, hesabına her sabah 86.400 dolar para yatırılıyor, fakat bu paranın hepsini akşama kadar harcamak zorundasın, ertesi güne transfer edilemez. Paranı kullansan da kullanmasan da hesap her akşam sıfırlanıyor. Ne yaparsın? Tabii ki hepsini harcamaya çalışırsın; Hepimiz, Zaman adlı bu bankanın müşterileriyiz;

Her sabah 86.400 saniyeye sahip oluyoruz; yarına transfer edilemez, Her sabah hesabımız dolar, her akşam boşalır. Geri dönüş yok, saniyelerini şu anı yaşayarak harca, en iyisi bunlarla yatırım yap.

Mutluluk, sağlık ve başarı için. Zaman kaçıyor. Her gün için en iyisini yap.

Bir senenin değerini anlamak için sınıfta kalmış bir öğrenciye sor.

Bir ayın değerini anlamak için, 8 aylık bir bebek doğuran anneye sor.

Bir haftanın değerini anlamak için, haftalık dergi çıkaran bir çilekeşe,

Bir saatin değerini anlamak için, kavuşmayı bekleyen sevgililere sor.

Bir dakikanın değerini anlamak için, trenin kaçırın yolcuya sor.

Bir saniyenin değerini anlamak için, bir kazayı önleyemeyen sürücüye sor.

Bir saniyenin yüzde birinin değerini anlamak için olimpiyatlarda gümüş madalya kazanan koşucuya sor.

Her anını değerlendir, her dakikanı çok özel biriyle paylaş. Zamanına ortak edebileceğin kadar özel biriyle.

Unutma! Zaman hiç kimse için durmaz. Geçmiş zaman tarihtir. Gelecek zaman sırlar, mechullerle dolu.

Sadece şu an sana verilen gerçek bir armağandır.

Bu hafta dostluk haftası olsun. Arkadaşlar bulunmaz mücevherlerdir. Bizi üzerler, cesaretlendirirler ve zaman zaman avuturlar. Kalplerini bize açarlar. Arkadaşlarına, onları sevdiğini göster.

Arkadaşlık mesajını herkese gönder, cevap alırsan bütün hayatın için bir dostun bulunduğunu anlarsın.

Onlara ne kadar çok ihtiyacın olduğunu ve senin için ne kadar önemli olduklarını dikkatle denersen görürsün... .

Ahmet Kabaklı hocanın Türkiye Gazetesindeki köşesinden alınmıştır...

ACELE KARAR VERMEYİN...

Çin düşünürü Lao Tzu'nun öyküsü...

Köyün birinde bir yaşlı adam varmış. Çok fakirmiş ama Kral bile onu kıskanırmış... Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki, Kral bu at için ihtiyara nerdeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış..

"Bu at, bir at değil benim için; bir dost, insan dostunu satar mı" dermiş hep. Bir sabah kalkmışlar ki, at yok. Köylü ihtiyarın başına toplanmış: "Seni ihtiyar bunak, bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Krala satsaydın, ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın. Şimdi ne paran var, ne de atın" demişler...

İhtiyar: "Karar vermek için acele etmeyin" demiş. "Sadece at kayıp" deyin, "Çünkü gerçek bu. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı? Bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez."

Köylüler ihtiyar bunağa kahkahalarla gülmüşler. Aradan 15 gün geçmeden at, bir gece ansızın dönmüş... Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine. Dönerken de, vadideki 12 vahşi atı peşine takıp getirmiş. Bunu gören köylüler toplanıp ithiyardan özür dilemişler.

"Babalık" demişler, "Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kuşu oldu senin için, şimdi bir at sürün var.."

"Karar vermek için gene acele ediyorsunuz" demiş ihtiyar. "Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç. Birinci cümlenin birinci kelimesini okur okumaz kitap hakkında nasıl fikir yürütebilirsiniz?"

Köylüler bu defa açıkça ihtiyarla dalga geçmemişler, ama içlerinden "Bu herif sahiden geri zekalı" diye geçirmişler... Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış. Köylüler gene gelmişler ihtiyara. "Bir kez daha haklı çıktın" demişler.

"Bu atlar yüzünden tek oğlun, bacağına uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başkası da yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın" demişler. İhtiyar "Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz" diye cevap vermiş.

"O kadar acele etmeyin. Oğlum bacağına kırdı. Gerçek bu. Ötesi sizin verdiğiniz karar. Ama acaba ne kadar doğru. Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez."

Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümitle eli silah tutan bütün gençleri askere çağırılmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkân yokmuş, giden gençlerin sonunda ya öleceğini ya da esir düşeceğini herkes biliyormuş.

Köylüler, gene ihtiyara gelmişler... "Gene haklı olduğun ortaya çıktı" demişler. "Oğlunun bacağı kırık, ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler, belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağına kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer... "

"Siz erken karar vermeye devam edin" demiş, ihtiyar. "Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde... Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah biliyor."

Lao Tzu, öyküsünü Şu nasihatla tamamlamıŐ:

"Acele karar vermeyin. Hayatın küçük bir dilimine bakıp tamamı hakkında karar vermekten kaçının.

Karar; aklın durması halidir.

Karar verdiniz mi, akıl düşünmeyi, dolayısı ile gelişmeyi durdurur.

Buna rağmen akıl, insanı daima karara zorlar. Çünkü gelişme halinde olmak tehlikelidir ve insanı

huzursuz yapar. Oysa gezi asla sona ermez. Bir yol biterken yenisi başlar. Bir kapı kapanırken,

başkası açılır. Bir hedefe ulaşırsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen

oracıkta olduğunu görürsünüz."

ADA

*Bir zamanlar, bütün duyguların üzerinde yaşadığı bir ada varmış:
Mutluluk, Üzüntü, Bilgi ve tüm diğerleri, Aşk dahil.*

*Bir gün, adanın batmakta olduğu, duygulara haber verilmiş.
Bunun üzerine hepsi, adayı terk etmek için sandallarını hazırlamışlar.*

*Aşk, adada en sona kalan duygu olmuş.
Çünkü, mümkün olan en son ana kadar beklemek istemiş.*

*Ada neredeyse battığı zaman,
Aşk, yardım istemeye karar vermiş.
Zenginlik, çok büyük bir teknenin içinde geçmekteymiş.*

*Aşk,
"Zenginlik, beni de yanına alır mısın?" diye sormuş.*

*Zenginlik,
"Hayır, alamam. Teknemde çok fazla altın
ve gümüş var, senin için yer yok." demiş.*

*Aşk, çok güzel bir yelkenlinin içindeki
Kibir'den yardım istemiş.*

"Kibir, lütfen bana yardım et!"

*"Sana yardım edemem Aşk.
Sırılısıklımsın ve yelkenlimi mahvedebilirsin."
diye cevap vermiş Kibir.*

*Üzüntü yakınlardaymış
ve Aşk, yardım istemiş:*

"Üzüntü, seninle geleyim... "

*"Off, Aşk, o kadar üzgünüm ki, yalnız kalmaya ihtiyacım var."
Mutluluk da Aşk'ın yanından geçmiş*

ama o kadar mutluymuş ki,

Aşk'ın çağrısını duymamış.

Aşk, birden bir ses duymuş:

"Gel Aşk! Seni yanıma alacağım... "

Bu Aşk'tan daha yaşlıca birisiymiş.

*Aşk o kadar şanslı ve mutlu hissetmiş ki kendini
onu yanına alanın kim olduğunu öğrenmeyi akıl edememiş.*

*Yeni bir kara parçasına vardıklarında,
Aşk'a yardım eden, yoluna devam etmiş.*

Ona ne kadar borçlu olduğunu fark eden Aşk, Bilgi'ye sormuş:

"Bana yardım eden kimdi?"

"O, Zaman'dı" diye cevap vermiş Bilgi.

"Zaman mı?"

Neden bana yardım etti ki?" diye sormuş Aşk.

Bilgi gülümsemiş:

"Çünkü sadece Zaman Aşk'ın ne kadar büyük olduğunu anlayabilir... "

AFFET BABACIGIM

Evliliğinden beri evinde kalan babası yüzünden eşiyle sürekli tartışıyordu. Eşi babasını istemiyor ve onun evde bir fazlalık olduğunu düşünüyordu. Tartışmalar bazen inanılmaz boyutlara ulaşıyordu. Yine böyle bir tartışma anında eşi bütün bağları kopardı ve 'Ya ben giderim, ya da baban bu evde kalmayacak' diyerek rest çekti.

Eşini kaybetmeyi göze alamazdı. Babası yüzünden çıkan tartışmalar dışında mutlu bir yuvası sevdiği ve kendini seven bir eşi ve bir de çocukları vardı. Eşi için çok mücadele etmişti evliliği sırasında. Ailesini ikna etmek için çok uğraşmış ve çok sorunlarla karşılaşmıştı. Hala onu ölürcesine seviyordu. Çaresizlik içinde ne yapacağını düşündü ve kendince bir çözüm yolu buldu. Yıllar önce avcılık merakı yüzünden kendisi için yaptırdığı kulübe tipi dağ evine götürecekti babasını. Haftada bir uğrayacak ve ihtiyacı neyse karşılayacak, böylelikle eşiyle de bu tür sorunlar yaşamayacaktı. Babasına lazım olacak bütün malzemeleri hazırladıktan sonra yatalak babasını yatağından kaldırdı ve kucakladığı gibi arabaya attı. Oğlu Can 'Baba ben de seninle gelmek istiyorum' diye ısrar edince onu da arabaya aldı ve birlikte yola koyuldular.

Karakışın tam ortalarıydı ve korkunç bir soğuk vardı. Kar ve tipi yüzünden yolu zor seçiyorlardı. Minik Can sürekli babasına 'Baba nereye gidiyoruz ?' diye soruyor ama cevap alamıyordu. Öte yandan nereye götürüldüğünü anlayan yaşlı adamsa gizli gizli gözyaşı döküyor oğlu ve torununa belli etmemeye çalışıyordu. Saatler süren zorlu yolculuktan sonra dağ evine ulaştılar. Epeydir buraya gelmemişti. Baraka tipindeki dağ evi artık çürümeye yüz tutmuş, tavan akıyordu. Barakanın bir köşesini temizledi hazırladı ve arabadan yüklendiği yatağı oraya itina ile serdi. Sonra diğer malzemeleri taşıdı. En son da babasını sırtlayarak yatağa yerleştirdi. Tipi adeta barakanın içinde hissediliyordu. Barakanın içinde fırtına vardı adeta. Çaresizlik içinde babasını izledi. Daha şimdiden üşümeye başlamıştı. Yarın yine gelir bir yorgan ve birkaç battaniye getiririm diye düşündü. Öyle üzgündü ki Dünya başına göçüyor gibiydi. O bu duygular içindeyken babası yüreğine bıçak saplanmış gibiydi. Yıllarca emek verdiği oğlu tarafından bir barakaya terk ediliyordu. Gururu incinmişti içi yanıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Minik Can ise olanlara hiçbir anlam veremiyordu. Anlamsızca ama dedesinden ayrılacak olmanın vermiş olduğu üzüntüyle sadece seyrediyordu. Artık gitme zamanıydı. Babasının yatağına eğildi yanaklarını ve ellerini defalarca öptü. Beni affet der gibi sarıldı, kokladı. Artık ikisi de kendine hakim olamıyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Buna mecburum der gibi baktı babasının yüzüne ve Can'ın elini tutup hızla barakayı terk etti.

Arabaya bindiler. Can yol çıktıklarında ağlamaya başladı neden dedemi o soğuk yerde bıraktın diye. Verecek hiçbir cevap bulamıyordu, annen böyle istiyor diyemiyordu. Can 'Baba sen yaşlandığında bende seni buraya mı getireceğim' diye sorunca Dünyası başına yıkıldı. O sorunun yöneltmesiyle birlikte deliler gibi geri çevirdi arabayı. Barakaya ulaştığında 'Beni affet baba' diyerek babasının boynuna sarıldı. Baba oğul sıkı sıkı sarılmış ve çocuklar gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorlardı. Oğlu 'Baba beni affet, sana bu muameleyi yaptığım için beni affet' diye hatasını belli ediyordu.. Babası oğlunun bu sözlerine en anlamlı cevabı veriyordu...

'Geri geleceğini biliyordum yavrum. Ben babamı dağ başına atmadım ki, sen beni atasın. Beni bu dağda bırakamayacağını biliyordum

AFFIN ERDEMI

Bir gün trenle seyahat eden birisi tesadüfen son derece huzursuz olan genç bir adamın yanına oturmuş. Bir süre sonra, genç adam, uzak bir hapishaneden henüz çıkmış bir mahkum olduğunu açıklamış. Mahkumiyeti ailesine o kadar utanç vermiş ki, ne ziyaretine gelmişler, ne de bir mektup yollamışlar. Ama fakir oldukları için seyahat edemediklerini, cahil oldukları için mektup yazamadıklarını umuyor; her şeye rağmen kendisini affetmiş olmalarını hayal ediyormuş.

Ailesinin işini kolaylaştırmak için, kendilerine mektup yazıp tren kasabanın eteklerindeki çiftliklerinden geçerken bir işaret koymalarını söylemiş. Ailesi kendisini affetmişse, raylara yakın bir elma ağacına beyaz bir kurdele bağlayacaklarmış. Eğer kendisinin geri dönmesini istemiyorlarsa, hiç bir şey yapmayacaklar, o da trende kalıp Batıya gidecek, belki de bir serseri olacaktı.

Tren, kasabasına yaklaşırken heyecanı o kadar artmış ki, pencereden dışarı bakmaya cesaret edemiyormuş. Kompartıman arkadaşı kendisiyle yer değiştirip onun yerine elma ağacına bakacağını söylemiş. Bir dakika sonra elini genç mahkumun koluna koymuş,

“Şuraya bak” demiş.

Göz pınarlarında biriken yaşlarla gözleri parlıyormuş.

“Her şey yolunda, bütün ağaç bembeyaz kurdelelerle bezenmiş”.

O anda bir ömrü zehirleyen tüm acılar, adeta, birden dağılmış, kaybolmuş.

“Affetmezseniz sevemezsiniz. Sevgisiz hayat da anlamsızdır”

BALON

Küçük çocuk, baloncuyu büyülenmiş gibi takip ederken, şaşkınlığını gizleyemiyordu. Onu hayrete düşüren şey, "Bizim eve bile sığmaz" dediği o güzelim balonların adamı nasıl havaya kaldırmadığı idi.

Baloncu dinlenmek için durakladığında o da duruyor ve sonra yine takibe koyuluyordu. Bir ara adamın kendisine baktığını fark ederek ona doğru yaklaştı ve bütün cesaretini toplayarak:

-Baloncu amca, dedi. Biliyor musun benim hiç balonum olmadı. Adam çocuğu söyle bir süzdükten sonra:

-Paran var mı? diye sordu. sen onu söyle.

-Bayramda vardı, diye atıldı çocuk, önümüzdeki bayram yine olacak.

-Öyleyse bayramda gel, dedi adam. Acelem yok, ben beklerim.

Çocuk sessizce geri döndü. O ana kadar balonlardan ayırmadığı gözleri dolu dolu olmuş, yürümeye bile mecali kalmamıştı. Bir kaç adım attıktan sonra elinde olmadan tekrar onlara baktığında, gördüklerine inanamadı.

Balonlar, her nasılsa adamın elinden kurtulmuş ve yol kenarındaki büyük bir akasya ağacının dallarına takılmıştı. Çocuk, olup bitenleri büyük bir merakla takip ederken, baloncu ona doğru dönerek:

-Küçük, diye seslendi. Balonları ağaçtan kurtarırsan birini sana veririm. Yapılan teklif, yavrucağın aklını başından almıştı. Koşarak ağacın altına doğru yöneldi ve ayakkabılarını aceleyle fırlatıp tırmanmaya başladı. Hedefine adım adım yaklaşırken duyduğu heyecan, bacaklarını kanatan akasya dikenlerinin acısını hissettirmiyordu. Sincap çevikliğiyle balonlara ulaştığında bir müddet onları seyretti ve dallara dolanan ipi çözerek baloncuya sarkıttı. Ancak balonlardan birisi iyice sıkıştığından diğerlerinden ayrılmış ve ağaçta kalmıştı. Çocuk onu kurtarmaya kalkışsa, dikenlerden patlayacağını çok iyi biliyordu. İster istemez balonu yerinde bırakıp aşağıya indi ve adama dönerek:

-Birini bana verecektiniz, dedi. Hangisi o?

Adam elini tersiyle burnunu sildikten sonra:

-Seninki ağaçta kaldı evlat, dedi. İstersen çık al.

Çocuk bu sefer ayakta bile duramadı. Kaldırım kenarına oturup baloncunun uzaklaşmasını bekleddikten sonra, dallar arasında parlayan balona uzun uzun bakarak:

"Olsun", diye mırıldandı. "Olsun." Ağacın üzerinde kalsa da, bir balonum var ya artık..

ANA KUZUSU

Cuma namazındaydık. Sağ tarafımda yaşlı bir adam, onun sağında ise tek kişilik boş yer vardı. Yaşlı adam, farza kalkarken arkaya döndü ve boşluğun gerisinde duran 14-15 yaşlarındaki gence:

- Safı doldur evlat, dedi. Gel yanıma.

Çocuk, mahcup bir ifâdeyle:

- Mümkünse burada kılmak istiyorum, diye kekeledi. Oraya başkası geçebilir.

Yaşlı adam, çocuğun üzerinde bulunduğu uzun tüylü yeşil halıyı göstererek:

- Ne o dedi. Yoksa orası daha yumuşak diye mi gelmiyorsun?

Ve öfkeyle devam etti:

- Anne kuzusu, ne olacak...

Namaz bittiğinde, yaşlı adamın Cuma'sını tebrik ettim. Arkadaki genç de gelerek onun elini öptü.

Adam, söylediklerine çoktan pişman olmuştu. Delikanlının nurlu yanaklarını okşarken:

- Sana 'anne kuzusu' dediğim için kusura bakma yavrum, dedi. Bir anda ağzımdan kaçtı işte...

Çocuğun gözleri dolu doluydu. Başını yere eğerken:

- Bu söylediklerinizde haklısınız efendim, dedi. Üzerinde namaz kılmak için ısrar ettiğim halı, vefât ettiğinde annemin tabutuna örtülmüştü. Orada secdeye kapandığımda, sanki beni kucaklamış gibi oluyor da...

Cüneyd Suâvi (Hayatın İçinden)

ANZAKLI ÖMERİN HİKAYESİ

1957 yılında İstanbul Tıp Fakültesi'nden mezun olup ihtisas yapmak üzere ABD'ye giden doktor Ömer Musluoğlu görev yaptığı hastahannede başından geçen çok enteresan bir hadiseyi şöyle anlatıyor:

"Amerika'ya gittiğim ilk yıllar (1957) lisanım pek o kadar iyi değil. Newyork'da Medical Center Hospital adlı bir hastahannede görev almıştım. Fakat vazifem kan almak, kan vermek, serum takmak, elektro kardiografi çekmek gibi işler.. Hastaya o kadar önem veriyorlar ki yeni doktorlar hemen direk olarak hasta muayenesine, tedavisine verilmiyor. Diğer zamanlarda da laboratuarda çalışıyorum. Bir hastaya gittim. Yaşlıca bir adam. Tahminen yetmiş beş yaşlarında. İngilizce konuşuyorum. Kan vereceğim kolunuzu açar mısınız? Çünkü adamcağız kanser hastası olduğu halde üstelik kansızdı. Elimde kan torbası da var tabii ki.. pazusunu açtım. Baktım pazusunda dövme şeklinde bir Türk bayrağı var. Çok ilgimi çekti benim. Kendisine sormadan edemedim. Siz Türk müsünüz?

Kaşlarını yukarıya kaldırarak "Hayır" manasına işaret yaptı. Ama ben hala merak ediyorum: Peki bu kolunuzdaki Türk bayrağı nedir? "Aldırma işte öylesine bir şey dedi. Ben yine ısrarla dedim ki: "Fakat benim için bu bayrak çok önemli. Dikkatimi çekti. Çünkü bu benim milletimin bayrağı, benim bayrağım.. " Bu söz üzerine gözlerini açtı. Derin derin yüzüme baktı ve mırıltı halinde sordu:

"Siz Türk müsünüz?" "Evet Türk'üm" İhtiyar gözlerime bakarak tanıdık bir göz arıyor gibiydi. Anlatmaya başladı:

"Yıl 1915. Sen hatırlamazsın o yılları. Çanakkale diye bir yer var Türkiye'de, orada savaşmak üzere bütün Hıristiyan devletlerden asker topluyorlardı. Ben Anzak'tım, Avustralya Anzaklarından... İngilizler bizi toplayıp dediler ki: Barbar Türkler Hıristiyan dünyasını yakıp yıkacaklar. Bütün dünya o barbarlara karşı cephe açmış durumda. Birlik olup üzerine gideceğiz. Bu savaş çok önemlidir. Biz de inandık sözlerine vaatlerine... Savaşmak isteyenler arasına katıldık. Avustralyalı Anzak ihtiyar anlatmaya devam ediyordu: "Bizim beynimizi yıkayan İngilizler, Türklere karşı topladığı askerlerin tamamını Çanakkale'ye sevk ediyorlarmış. Bizi gemilere doldurup Mısır'a getirdiler o zaman Mısır'da şöyle böyle birkaç ay talim gördük. Atış talimi. Ondan sonra da bizi alıp Çanakkale'ye getirdiler. Savaşın şiddetini ben ilk orada gördüm. Öyle ki denize düşen güller suları metrelerce yukarı fıskırtıyor, gökyüzünde havai fişekler, geceyi gündüze çeviriyordu zaman zaman... Her taarruzda bizden de Türklerden de yüzlerce insan hayatının baharında can veriyordu. Fakat biz hepimiz Türklerdeki gayret ve cesareti uzaktan gördükçe şaşırıyorduk. Teknolojik yönden çok çok üstün olduğumuz gibi sayı bakımından da fazlaydık. Peki onlara bu cesaret ve kuvveti veren şey neydi? İlk başlarda zannediyordum ki İngilizlerin bize anlattığı gibi, Türkler barbarlıktan böyle saldırıyorlar. Meğer barbarlıktan değil, kalplerinde ki vatan sevgisinden kaynaklanıyormuş. Bunu nereden anladığımı söyleyeyim. Biz karaya çıktık. Taarruz edemiyoruz. Bizi püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz. Bizi tekrar püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz. Derken böyle bir taarruzda başımdan yediğim bir dipçik darbesiyle kendimden geçmişim."

Meraktan ağız açık yaşlı Avustralyalıyı dinliyorum. Savaşın dehşetli anılarını anlatırken hastalığına rağmen tir tir titremeye başlamıştı. Devam etti:

"Gözlerimi açtığımda kendimin yabancı insanların arasında gördüm. Nasıl korktuğumu anlatamam. Çünkü İngilizler bize Türkleri barbar, vahşi kimseler olarak tanıttı ya... Ama dikkat ettim. Yaralarımı sarmışlar. Bana hiç de öfkeli bakmıyorlar. Kendime geldim iyice bu defa çantalarında bulunan yiyeceklerden ikram ettiler bana. İyi biliyorum ki onların yiyecekleri çok çok azdı. Bu haldeyken bile kendileri yemeyip bana ikram ediyorlardı. Şoke oldum doğrusu. Dedim ki, kendi kendime:

Bu adamlar isteseler Şu anda beni öldürürler. Ama öldürmüyorlar... Veyahut isteseler önceden öldürebilirlerdi. Halbuki beni cephenin gerisine götürdüler. Biz esirlere misafir gibi davranıyorlardı. Bu duygularla "Yazıklar olsun bana" dedim." Böyle asil insanlarla niye ben savaşıyorum. Niye savaŐmaya gelmiŐim. Bu İngiliz milleti ne yalancımıŐ, ne kadar Türk düşmanımıŐ" diyerek pişman oldum. Ama bu piŐmanlıđım fayda etmiyor ki... Bu iyiliğe karşı ne yapsam düşündüm durdum günlerce... .. Nihayet bizi serbest bıraktılar. Memleketime döndüm. işte memlekette Türk milletini ömür boyu unutmamak için koluma bu dövme Türk bayrağını yaptırdım. Bu bayrağın esrarı bu işte”

Benim gözlerim dolu dolu ihtiyara bakarken o devam etti: “Talihin cilvesine bakın ki o zaman ölmek üzere iken yaralarımı iyileŐtirerek, sıhhate kavuŐmama çaba sarf eden Türkler idi. Şimdi de Amerika gibi bir yerde yıllar sonra yine iyileŐtirmeye çaba sarf eden bir Türk... Ne garip değil mi? Avustralya'dan Amerika'ya gelirken bir Türkle karŐılaŐacađımı hiç tahmin etmezdim. Size minnettarım. Siz Türkler gerçekten çok merhametli insanlarsınız. Bizi hep kandırmiŐlar... Buna bütün kalbimle inanıyorum. PeŐinden nemli gözlerle

"Bana adınızı söyler misiniz? dedi. "Ömer" cevabını verdim. Gayet merakla tekrar sordu:

Peki niçin Ömer ismini, vermişler sana ? Babam müslümanların ikinci halifesi isminden ilham alarak bana Ömer adı vermiş.

Yahu senin adın müslüman adı mı?

Ben "Evet, Müslüman adı" deyince yüzüme baktı baktı, birden doğrulmak istedi. Ben mani olmak istedim. Israr etti. Ama niye ısrar ediyordu? İhtiyarın ısrarına dayanamayıp yatakta oturmasına yardım ettim. Gözleri dolu doluydu. Yüzüme bakarak dedi ki:

“Senin adın güzelmiŐ. Benim adım Şimdiye kadar Josef Miller idi. Şimdiden sonra "Anzaklı Ömer" olsun.

"Olsun. Peki doktor beni müslüman eder misin? Müslüman olmak zor mu?" ŐaŐırdım. Nasıl da birdenbire Müslüman olmaya karar vermişti. Meğer o yaŐa gelinceye kadar içten içe hep düşünüyormuŐ da kimseyle konuŐamadıđı için, soramadığı için konuŐamıyormuŐ.

Tabii dedim müslüman olmak çok kolay. Sonra kendisine imanın ve islamın Őartlarını anlattım. Kabul etti. Hem kelime-i Şahadet getiriliyor, hem de çocuklar gibi ağlıyordu. Yaşlılık bir yandan, hastalık bir yandan bir de yıllardan beri içinde kavuŐmak isteyip de bilemediği için kavuŐamadıđı islamiyete olan hasretin sona ermesi bir yandan bu yaşlı gönlü duygulanmıŐtı... Mırıldandı: Siz müslümanlar tesbih çekersiniz bana da bir tesbih bulsan da ben de yattığım yerden tesbih çekerek Allah'ımı ansam olur mu?

Bu sözden de anladım ki dedelerimiz savaş esnasında Hakk'ı zikretmeyi ihmal etmiyormuŐ. Neyse uzatmayayım hemen bir tesbih bulup kendisine getirdim. Hasta yatağında tesbih çekiyor, biz de gerektiğinde tedavisiyle ilgileniyorduk. Fakat benim için o daha bir başkalaŐmıŐtı. Müslüman olmuştu. Bir gün yanına gittiğimde samimi bir Şekilde rica etti.

Beni yalnız bırakma olur mu?

Ne gibi Ömer amca?

Ara sıra gel de bana islamiyeti anlat! sen çok güzel Şeylerden bahsediyorsun. O sözleri duydukça kalbim ferahlıyor. O günden sonra her gün yanına gittim. Bildiğim kadarıyla dinimizi anlattım.

Fakat günden güne eriyip tükeniyordu. Kaç gün geçti tam hatırlamıyorum . Hastanenin genel hoparlöründen bir anons duydum.

"Doktor Ömer! Lütfen 217 numaralı odaya gelin!" Dedim ki içimden "Bizim Ömer amca galiba yolcu?" hemen yukarı çıktım.

Odasına vardığımda gördüğüm manzara aynen şöyleydi: Sağ elinde tesbih açık duran sol kolunun pazusunda dövme Türk bayrağı, göğsünde iman ile, koskoca Anzaklı Ömer son anlarını yaşıyordu. Hemen başucuna oturdum. Kendisine kelime-i şahadet söylettirdim. O şekilde kucağında teslim-i ruh etti... .

Bir Çanakkale gazisi görmüştüm. Yıllar sonra da olsa Müslüman Türk milletine olan sevgisi sayesinde kendisine iman nasip olmuştu.

"Ne yalan söyleyeyim, ağladım."

ARKADAS

1. Vietnam Savaşı sonrası... Evine dönmekte olan bir asker San Francisco'dan ailesini aradı: "Anne, baba eve dönüyorum, ama sizden bir şey rica ediyorum. Yanımda bir arkadaşımı da getirmek istiyorum." "Memnuniyetle, O'nunla tanışmak isteriz", diye cevapladılar.
2. Oğulları "Bilmeniz gereken bir şey daha var." diye devam etti. "Arkadaşım savaşta ağır yaralandı, bir mayına bastı ve bir koluyla ayağını kaybetti. Gidecek hiçbir yeri yok ve O'nun gelip bizimle kalmasını istiyorum." "Bunu duyduğuma üzuldüm oğlum. Belki O'nun başka bir yer bulmasına yardımcı olabiliriz."

"Hayır. Anne, baba O'nun bizimle kalmasını istiyorum."

"Oğlum." dedi babası. "Bizden ne istediğini bilmiyorsun. O'nun gibi özürlü biri bize korkunç yük olur. Bizim kendi hayatımız var ve bunun gibi bir şeyin hayatımıza engel olmasına izin veremeyiz. Bence bu arkadaşını unutup eve dönmelisin. O kendi başının çaresine bakacaktır."

Oğlu o anda telefonu kapattı. Ailesi O'ndan bir süre haber alamadı. Ama birkaç gün sonra, San Francisco polisinden bir telefon geldi. Oğullarının yüksek bir binadan düşüp öldüğünü öğrendiler. Polis bunun intihar olduğuna inanıyordu. Üzüntü dolu anne-baba hemen San Francisco'ya uçtular ve oğullarının cesedini tespit etmek için şehir morguna götürüldüler. Anne - baba oğullarını hemen tanıdılar yalnız bilmedikleri bir şeyi de öğrenince dehşete düştüler:

Oğullarının sadece bir kolu ve bir bacağı vardı...

ARKADASLIK

Kötü karakterli bir genç varmış. Bir gün babası ona çivililerle dolu bir torba vermiş. "Arkadaşlarınla tartışıp, kavga ettiğin her zaman bu tahtaya bir çivi çak" demiş. Genç, ilk gün tahtaya 37 çivi çakmış. Sonraki haftalarda kendi kendini kontrol etmeye çalışmış ve geçen her gün daha az çivi çakmış.

Nihayet bir gün gelmiş ki genç tahtaya hiç çivi çakmamış. Babasına gidip söylemiş. Babası onu yeniden tahtanın önüne götürmüş. Gence "Bugünden başlayarak tartışmayıp kavga etmediğin her gün için tahtadan bir çivi çıkar" demiş.

Günler geçmiş. Bir gün gelmiş ki her çivi çıkarılmış. Babası oğluna "Aferin! iyi davrandın ama bu tahtaya dikkatli bak. Çok delik var. Artık geçmişteki gibi güzel olmayacak" demiş.

Arkadaşlarla tartışılıp kavga edildiği zaman kötü kelimeler söylenilir. Her kötü kelime bir yara (delik) bırakır. Arkadaşına bin defa kendisini affettiğini söyleyebilirsin, ama bu delik aynen kalacak kapanmayacak. Bir arkadaş ender bulunan bir mücevher gibidir. Seni güldürür, yüreklendirir, ihtiyaç duyduğunda sana yardımcı olur, seni dinler ve sana yüreğini açar" demiş.

ASIL FAKIRLIK

Günlerden bir gün gerçekten zengin bir baba oğlunu yakın bir köye götürdü. Bu yolculuğun tek amacı vardı, insanların ne kadar fakir olabileceklerini oğluna göstermek. Çok fakir bir ailenin çiftliğinde bir gece ve gün geçirdiler.

Yolculuktan dönüşlerinde baba oğluna sordu,

"İnsanların ne kadar fakir olabildiklerini gördün mü?"

"Evet!"

"Ne öğrendin peki?"

Oğlu cevap verdi,

"Şunu gördüm: bizim evde bir köpeğimiz var, onlarınsa dört. Bizim bahçenin ortasına kadar uzanan bir havuzumuz var, onlarınsa sonu olmayan bir dereleri. Bizim bahçemizde ithal lambalar var, onlarınsa yıldızları. Bizim görüş alanımız ön avluya kadar, onlarsa bütün bir ufku görüyorlar."

Oğlu sözünü bitirdiğinde babası söyleyecek bir şey bulamadı. Oğlu ekledi,

"Teşekkür ederim baba, ne kadar fakir olduğumuzu gösterdiğin için!"

ASK BITİNCE

Fırat'ın bir yakasında yaşayan bir delikanlı ile öbür yakasında yaşayan güzel bir kadın varmış. Birbirlerine aşık olmuşlar. Delikanlı her gece Fırat'ın sularında yüzerek karşı yakaya geçer sevgilisine ulaşmış. Gece sabaha kadar sohbet ederlermiş. Şafak sökmesine yakın delikanlı sevgilisinden müsaade isteyip, kendini Fırat'ın azgın sularına bırakır ve karşı yakaya geçermiş. Bu gecelerce böyle sürüp gitmiş. Yine bir gece delikanlı Fırat'ı geçip sevgilisinin yanına gitmiş. Şafak sökerken delikanlı müsaade istemek üzere kadına yaklaştığında bir şeyin farkına varmış vekadına dikkatle bakarak;

- Senin bir gözün kör müydü! demiş. Kadın o zaman delikanlıya bakarak;
- Sen sen ol, sakın ola bugün Fırat'a girme demiş.

Delikanlı kadından ayrılmış, Fırat'a girmiş ve yüzme bilmediğinden boğularak ölmüş.

Bizim delikanlı gerçekte yüzme bilmiyormuş, duyduğu aşk yüzünden, onun gücü sayesinde Fırat'ı geçermiş. O aşk bitince de...

ASLA COK GEC DEMEYIN.

Çok geç diye bir zaman yoktur!..

Okulun ilk günü, ilk derste profesörümüz, önce kendini tanıttı, sonra;

"Bu yıl, yepyeni bir öğrencimiz var. Çok ilginç biri bakalım bulabilecek misiniz" dedi.. Ayağa kalkıp etrafa bakmaya başlamıştım ki, yumuşak bir el omzuma dokundu.. Döndüm.. Yüzü iyice kırışmış bir yaşlı hanımefendi, bana gülümseyerek bakıyordu..

"Ben Rose" dedi..

"Benim adım Rose, yakışıklı.. 87 yaşımdayım. Madem tanıştık seni kucaklayabilir miyim?.

"Güldüm.. "Tabii" dedim..

"Hadi sarıl bana.."

Öyle sımsıkı sarıldı ki "Bu kadar genç ve masum yaşta üniversiteye niye geldin" diye şaka yaptım.. Minik bir kahkaha ile yanıtladı: "Buraya zengin bir koca bulmaya geldim. Evlenip birkaç çocuk doğuracağım. Sonra emekli olup dünya turuna çıkacağım.."

Dersten sonra kantine gidip, birer sütlü çikolata içtik. Hemen arkadaş olmuştuk. Ertesi gün ve ertesi üç ay, sınıftan hep birlikte çıktık ve hep kantinde lafladık.. Öyle akıllı ve öyle deneyimliydi ki, onu dinlemekle, derslerden daha çok şey öğrendiğimi hissediyordum. Sömestre boyunca Rose kampüsün gülü oldu. Nereye gitse etrafı çevriliyor, çok çabuk arkadaş ediniyordu. İyi giyinmeyi seviyor, diğer öğrencilerin ilgisini çekmeye bayılıyordu. Rose hayatını yaşıyordu..

Hepimizden daha canlı, daha dolu yaşıyordu.. Sömestre sonunda, Futbol balosuna davet ettik, Rose'u.. Konuşma yapması için.. Orada bize verdiği dersi unutmama imkan yok.. Konuşmasını önceden hazırlamış ve bir yığın karta kocaman kocaman yazmıştı. Elinde bu deste ile kürsüye yürürken, kartları elinden düşürdü. Konuşma darmadağın olmuştu. şaşkın, biraz da utanmış mikrofonu doğru eğildi..

"Ne kadar beceriksizim, değil mi?.. Özür dilerim.. Buraya gelmeden önce heyecanım yatışsın diye bir duble viski attırdım. Sonucu görüyorsunuz.. şimdi bu kartları toplasam bile onları yeniden sıraya koymam mümkün değil.. Onun için en iyisi ben size aklımda kalanları söyleyeyim, olur mu?.." Biz kahkahalarla gülerken, o bardaktan bir yudum su aldı ve konuşmasına başladı: "Yaşandığımız için, evlenmekten, oynamaktan, yaşamaktan vazgeçmeyiz.. Evlenmek, oynamak ve yaşamaktan vazgeçtiğimiz için yaşlanırız. Genç kalmanın mutlu olmanın ve başarıya ulaşmanın sadece dört sırrı vardır.. Her gün gülmek ve yaşama katacak mizah bulmak.. Bir rüyanız olmalı mutlak.. Rüyalarınızı kaybettiniz mi, ölürsünüz.

Etrafımızda dolaşan pek çok kişi aslında ölü ve bundan kendilerinin bile haberi yok.. Yaşlanmakla, büyüme arasında çok büyük bir fark vardır.. Eğer 19 yaşındaysanız ve bir yıl hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey üretmeden bir yıl sırtüstü yatarsanız, sadece bir yaş yaşlanır, 20 olursunuz.. Ben 87 yaşımdayım ve ben de bir yıl hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey üretmeden sırtüstü yatarsam, 88 yaşında olurum. Herkes bir yılda bir yaş yaşlanır.

Bunun için özel bir yetenek ya da bilgiye ihtiyaç yoktur. Oysa bir yaş daha büyüme için, mutlak bir şeyler yapmak, üretmek, kendini geliştirecek fırsatları bulmak ve kullanmak gerekir. Asla pişman olmayın.. Biz yaşlılar, genelde yaptıklarımızdan değil, yapmadıklarımızdan pişman oluruz çünkü..

Ölümden korkan insanlar, pişman olanlardır.. Pişman olmaktan korktukları için hiçbir şey yapmayanlardır.."

Ders yılı sonunda Rose, yıllarca önce başlayıp, yaşam mücadelesi içinde ara vermek zorunda kaldığı üniversiteyi derece ile bitirdi..

Mezuniyet töreninden bir hafta sonra, uykusunda, huzur içinde öldü.

Cenaze törenine 2 binden fazla üniversite öğrencisi katıldı.

"Yapabileceğimiz her şeyi yapmak için asla geç olmayacağını" hepimize hem de

nasıl öğreten bu muhteşem kadının anısına layık bir törendi bu.. Rose'un öğretisi aslında dünyanın bütün üniversitelerinde zorunlu ders olmalıydı:

"Çok geç diye bir zaman yoktur!.."

AZIM

Japon çocuğun tek hayali çok ünlü bir karateci olmaktı. Fakat ailesi buna izin vermezdi. Bir gün talihsiz bir kaza sonucu çocuk sol kolunu kaybetti.

Ailesi çocuğun moralinin çok kötü olduğunu görünce ona bir karate hocası tuttu. Hoca ilk dersinde çocuğa karsısındaki sağ koluyla tutup üstünden savurmayı gösterdi. Hatta ikinci, üçüncü ve sonraki bütün derslerde hep aynı hareketi yapıyorlardı.

Çocuk bir gün hocasına "hocam ben çok sıkıldım, artık başka hareketlere geçsek" dedi. Hoca ise bunu kabul etmeyerek dünyada bu işi en hızlı yapan kişi olmadıkça bitirmeyeceğini söyledi. Çocuk o kadar hızlanmıştı ki, hocasını bile göz açıp kapayıncaya kadar yerden yere vuruyordu. Bir gün hoca elinde bir kağıtla geldi kağıtta çocuğun gençler karate şampiyonasına katılabileceği yazıyordu.

Çocuk çok şaşırıldı. Ertesi gün salonda ilk rakibinin karşısına çıkacakken heyecanla hocasına sordu, "hocam bu iş nasıl olur? Ben sadece tek hareket biliyorum kesin kaybederim" Hocası ise "sen sadece hareketi yap" cevabını verdi.

Çocuk ringe çıktı ve hareketiyle rakibini eledi. Hatta tek hareketle finale kadar çıktı. Finalde karşısında kendisinin iki katı birisi vardı. Önce çok korktu ama gene bildiği hareketi yaparak son rakibini de yendi ve şampiyon oldu.

Sevinçle hocasının yanına koştu ve sordu "hocam nasıl olur anlamıyorum, sadece bir hareket biliyorum, tek kolluyum ve şampiyon oldum" Hocası çocuğa baktı ve dedi ki, "senin yaptığın hareket karatedeki en zor hareketlerden biridir.

Ve bir tek savunması vardır o da, rakibin sol kolunu tutmak".

BAHÇE

Zengin bir iş adamının bahçesinde, yan yana dikilen iki limon ağacı vardı. Mayıs ayı sonlarında açan limon çiçekleri, bütün bahçenin havasını bir anda değiştirir ve apartmanlara hapsedilmiş insanlara baharın geldiğini müjdelerdi. Ancak limon ağaçlarından biri, diğerinden cılız ve şekilsizdi. Bu yüzden büyük ağaç her fırsatta onu küçümser ve tepeden bakardı. Ev sahibi de küçük boylu limon ağacından ümit kesmiş görünüyordu. Ona göre ağaç, bu gidişle kuruyup ölecekti. Bu yüzden de onu fazla sulamaz ve bakımını yapmayı pek istemezdi.

Günün birinde esen sert bir poyraz, karlı dağların yamaçlarındaki bir grup çiçek tohumunu iş adamının bahçesine uçurdu. Fakat bahçenin her tarafı parsellenmiş, sadece limon ağaçlarının altında yer kalmıştı. Bir an önce filizlenmek zorunda olan tohumlar, limon ağaçlarının yanına gelerek onların altında yeşermek için izin istedi.

Büyük ağaç, iyice kasılarak:

—Böyle bir şey asla mümkün olamaz, diye atıldı. Bizler kuru kalmayı pek sevmeyiz. Eğer dibimde çoğalırsanız, suyu emip beni kurutursunuz.

Aslında büyük ağacın çekindiği başka bir şey daha vardı. Çiçekler rengarenk açtıklarında, limon ağacının sarıya çalan beyaz çiçekleri sönük kalacak ve bahçe sahibinin gözündeki değeri azalabilecekti. Oysa ki ağacın, kendinden güzel olanlara hiç mi hiç tahammülü yoktu.

Küçük ağaç, uzun boylu arkadaşının tohumlara verdiği cevabı beğenmemişti. Çünkü o, kendisine hayat verenin, o hayat için gerekli olan suyu da vereceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden, aklına bile gelmiyordu susuzluk.

Tohumların teklifini kabul ederken:

—Sizlerle birlikte olmak, bana mutluluk verir, dedi. Böylelikle yalnızlık da çekmeyiz.

Büyük ağaç bu işten hoşlanmamıştı. Fakat küçük olanı:

—Güzel yaratılardan kimseye zarar gelmez, diye tekrarlıyordu. Güzellerden güzellikler doğar sadece.

Küçük limon ağacı altında filizlenen tohumlar, bir kaç hafta içinde cennet çiçekleri gibi açıp bütün bahçenin göz bebeği haline geldi. Bu arada ağaç, elinden geldiği kadar kendilerine yardımcı olmaya çalışıyor ve çiçeklerin sevdiği yarı güneşli ortamı sağlamak için, eski yapraklarını döküyordu.

Çiçekler, kısa bir süre sonra mis gibi kokular yaymaya başladı. Bahçe sahibi, o ana kadar hiç duymadığı bu kokunun nereden geldiğini araştırdığında, davetsiz misafirleri bularak hayrete düştü. Adam, ancak rüyalarında görebildiği bu çiçeklerin güzelliğini devam ettirebilmek için sabahları artık daha erken kalkıyor ve onları en kaliteli gübrelerle besleyip bol bol suluyordu. Küçük limon ağacı, köklerinin en ince ayrıntılarına kadar ulaşan bu suları çiçeklerle birlikte içiyor ve büyük bir hızla serpilip büyüyordu.

Çiçekleri sevgiyle kucaklayan ağaç, ertesi bahara kalmadan o civarın en büyük ağacı haline geldi ve birbirinden güzel kelebeklerin ziyaret yeri oldu. Daha sonra da kendi çiçeklerini açarak bahçenin güzelliğine güzellik kattı.

Şimdi küçük ve yalnız kalmış olan limon ağacı ise, komşusuna duyduğu kıskançlıkla için için kuruyordu.

HEP KENDİ ELİMİZDEN

"Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizin yaptığı (işler) yüzündendir" [Kuran-ı Kerim, Şura, 30]

Portekiz'de 27 yaşındaki Sophie Lagoa isimdeki bir kadın sürücü, sarhoş bir vaziyette araba kullandığı gerekçesiyle trafik polisleri tarafından yakalanarak mahkemeye sevk edilir.

Kadın, oldukça ağır olan bu trafik cezasından kurtulabilmek için sahasında çok iyi bir avukat olan Eduardo Borja ile anlaşır. Avukat, bütün meslekî marifetlerini kullanarak bayan Sophie'yı ceza almaktan kurtarır.

Başına gelen musibetten ders alıp uslanmayan Sophie Lagoa, beraatini kutlamak için bir bara gidip sarhoş oluncaya kadar içer. Daha sonra da yine sarhoş vaziyette direksiyonun başına geçer.

Ve o sarhoş kafayla yolda giderken bir vatandaşa çarparak onu yirmi metre kadar arabasıyla sürükler. Perişan vaziyette hastaneye kaldırılan adam bütün müdahalelere rağmen kurtarılamayarak ölür.

Bayan Sophie Lagoa, hapisinanenin yolunu tuttuktan günler sonra, arabasıyla çarparak ölümüne sebep olduğu adamın, kendisini sarhoş araba kullandığı gerekçesiyle ceza almaktan kurtaran avukat Eduardo Borja olduğunu öğrenecektir.

BES MAYMUN

Kafese beş maymunu koyarlar, ortaya da bir merdiven ve tepesine de ipe muzları asarlar. Her bir maymun merdivenleri çıkarak muzlara ulaşmak istediğinde dışarıdan üzerine soğuk su sıkarlar. Her bir maymun aynı denemeye giriştiğinde çok soğuk suyla ıslatılır, bütün maymunlar bu denemeler sonunda sıırılsıklam ıslanırlar.

Bir süre sonra muzlara hareketlenen maymunlar diğerleri tarafından engellenmeye başlanır. Su kapatılıp, maymunlardan biri dışarı alınıp ve yerine yeni bir maymun konulur, ilk yaptığı iş muzlara ulaşmak için merdivene tırmanmak olur. Fakat diğer dört maymun buna izin vermez ve yeni maymunu döverler. Daha sonra ıslanmış maymunlardan biri daha yeni bir maymunla değiştirilir ve merdivene ilk yaptığı atakta dayak yer, bu ikinci yeni maymunu en şiddetli ve istekli döven ilk yeni maymundur. Islak maymunlardan üçüncüsü de değiştirilir. En yeni gelen maymun da ilk atağında cezalandırılır.

Diğer dört maymundan yeni gelen ikisinin, en yeni gelen maymunu niye dövdükleri konusunda hiçbir fikirleri yoktur. Son olarak en baştaki ıslanan maymunların dördüncüsü ve beşincisi de yenileriyle değiştirilir. Tepelerinde bir salkım muz asılı olduğu halde artık hiçbiri merdivene yaklaşmamaktadır.

Neden mi? Çünkü burada işler böyle gelmiş ve böyle gitmektedir... '

SON DERS

Bir profösörün mezun edeceği talebelerine verdiği son ders:

Bilgisayar Mühendisi Arkadaş, İnşallah iyi bir donanımcı veya iyi bir yazılımcı veya iyi bir networkçü veya iyi bir sistem yöneticisi olacaksın.

Yalnız şu mühim meseleleri sakın aklından çıkarma;

Bu kainatın öyle bir donanımcısı vardır ki, bütün mevcudâtı ve içinde yer yüzünü create etmiş, güneşi bir power source, ayı bir system clock yapmış. O power source'dur ki kesintiye uğramaz ve o system clocktur ki şaşmaz ve şaşmaz, o donanımcının ilminin ve sanatının nihayetsizliğini gösterir.

Bu zât aynı zamanda öyle yüce bir programcıdır ki, şu muazzam dünya üzerinde çalışacak şekilde koca hayat programını yazmış, yüzbinlerce yıldan fazladır, error verdirmeden, crash ettirmeden çalıştırıyor.

Eğer onun ne kadar iyi bir programcı olduğunu da anlamak istersen, önce kendine bak. Gözünle göremediğin küçücük bir hücrene bütün kodunu save etmiş ve yine o küçücük hücrede execute ettiriyor. Madem ki DNA'nın bir program olduğu apaçıktır, ve bir program programcısız olamaz demek ki, senin programcılığın ancak o büyük zâtın programcılığına ancak bir ayna hükmündedir.

Yine senin bütün hücrelerinden oluşturduğu network'ün içinde hadsiz protokollerle o hücreleri konuşturduğu gibi, madem ki senin de diğer insanlarla türlü dillerde ve protokollerde konuşabilmen için gerekli donanımı yanına vermiştir, öylece de gördürüyor, konuşturuyor ve dinletiyor. Ve madem ki sen etrafındaki bütün cisimlerden haber alıyorsun diye ışık, ses gibi türlü mediyayı hazırlamış kullanırıyor, ve sen bunları keşfeder, kullanır fakat upgrade edemezsin, o halde öyle büyük bir network uzmanı zât vardır ki senin her türlü ihtiyacını bilir, ona göre teçhizatını verir. Senin networkçülüğün ancak onun, sonsuz ilminden sana verdiği bir küçük parça ve bir büyük nimettir.

Arkadaş, aldanma! Şu güzel dünya hayatı programı bir limited trial version'dur, görüyorsun ki elde ettiğin malı mülkü hiç bir surette save edemiyorsun. Öyle ise, bu kâinat yazılımını yazanı tanı. Hem hiç mümkün müdür ki bir programcı bu kadar güzel bir program yapsın ve yaptığı programda about kesimi koyup kendini tanıttirmasın. Öyle ise bu kainatın en büyük donanımcısı, programcısı, networkçüsü ve sistem yöneticisi olan zâtın her yere işlediği about kesimlerini gör, öğren, full versiyonunu kazanmak için çalış.

Unutma ki hiç bir hareketin atlanmadan çok dikkatli loglar tutuluyor. Bu loglar her şeye gücü yeten o sistem yöneticisi tarafından open edilip check edilecektir.

Amann ha diccat!...

BİR ÇOCUGUN DUYARLILIGI

Bir pastanın üç otuz paraya satıldığı günlerde 10 yaşında bir çocuk pastaneye girdi. Garson kız hemen koştu..

Çocuk sordu: "Çikolatalı pasta kaç para?.."

"50 cent!.."

Çocuk cebinden çıkardığı bozukları saydı.

Bir daha sordu: "Peki dondurma ne kadar.."

"35 cent" dedi garson kız sabırsızlıkla..

Dükkanında yığınla müşteri vardı ve kız hepsine tek başına koşuşturuyordu.

Bu çocukla daha ne kadar vakit geçirebilirdi ki...

Çocuk parasını bir daha saydı ve "Bir dondurma alabilir miyim lütfen" dedi.

Kız dondurmayı getirdi. Fişi tabağın kenarına koydu ve öteki masaya koştu.

Çocuk dondurmasını bitirdi. Fişi kasaya ödedi.

Garson kız masayı temizlemek üzere geldiğinde, gözleri doldu birden. Masayı sanki akan yaşları ile temizleyecekti.

Bos dondurma tabağının yanında çocuğun bahşiş olarak

bıraktığı 15 cent

duruyordu

BİR MASAL GIBİ

Dondurucu soğukta bir an önce evime varabilmek için hızla yürürken, ayağımın ucunda bir cüzdan gördüm.. Hemen aldım. Sahibini gösteren bir kimlik vardır diye acele acele açtım.. İçinde üç dolar ve sararıp kat yerleri yıpranmış eski bir zarftan başka bir şey yoktu...

Sol üst köşede yalnızca gönderenin adresi, alıcı adresi yerinde bir posta kutusu numarası vardı. Bir ipucu bulabilmek belki biraz da merakımı giderebilmek için zarfi açtım ve içindeki mektubu okumaya başladım. Mektup, sol yanı çiçek resmiyle süslenmiş bir kağıda, özenli bir el yazısıyla yazılmıştı ve "Sevgili Michael" diye başlıyordu.. Ve "Annesi yasakladığı için onu bir daha göremeyeceğini" anlatarak devam ediyor.. "Ama sakın unutma, seni daima seveceğim" diye bitiyor.. İmza.. Hannah!..

Elimde yalnızca, mektubu yazan kişiyle, mektubun yazıldığı kişinin birinci adları vardı. Eve gider gitmez hemen telefon idaresini aradım. Görevli kişi, kendisine bildirdiğim adreste yaşayanların telefon numarasını vermesinin yasalara aykırı olduğunu söyledi. Fakat ısrarım karşısında: "Belki, size yardımcı olabilirim" dedi. "Bu adreste bulunan numaraya telefon ederim ve onlar Kabul ederlerse, sizi görüştürebilirim lütfen bekleyin.." dedi. İki üç dakika sonra görevlinin sesi geldi.. "Bağlıyorum efendim." Telefonda, karşıdaki hanıma "Hannah diye birini tanıyıp, tanımadığımı" sordum.

"Bu evi, 30 yıl evvel, Hannah diye kızları olan bir aileden aldık" dedi. "Peki yeni adreslerini biliyor musunuz?.." "Hannah annesini bir huzurevine yatıracaktı. Oradan takip ederseniz, belki adres bulursunuz.." deyip bana huzurevinin adını verdi.. Hemen aradım.. Yaşlı anne yıllar önce ölmüş.. Ama kızına ait eski bir telefon numarası var. Belki oradan bilirlermiş.. "Bunların hepsi aptalca aslında" dedim kendi kendime.. İçinde sadece 3 dolar ve 60 yıl önce yazılmış bir mektup bulunan cüzdanın sahibini aramak için bunca zahmete ne gerek var ki.. Aradım numarayı..

Bir kadın "Şimdi Hannah'nın kendisi bir huzurevinde" dedi ve numarayı verdi. Hemen orayı çevirdim.. Ses; "Evet, Hannah burada yaşıyor" dedi.. Saat ona geliyordu ama hemen yola çıktım, Hannah'yı görmek için.. Devasa bir binanın üçüncü katında şirin bir oda.. Gümüş

saçlı, sıcak tebensümlü bir yaşlı kadın.. Gözlerinin içi ışıltılı ama.. Anlattım olanları.. Cüzdanı ve mektubu gösterip.. Derin bir iç çekti mektuba bakarken ve "Genç adam" dedi, "Bu mektup, Michael ile son kantağım.. Onu öyle seviyorum ki.. Sean Connery gibi yakışıklıydı.. Hani şu meşhur aktör.. Ama ben 16 yaşındaydım.. Çok küçüğüm diye annem kesinlikle izin vermedi.." Derin bir nefes daha.. "Michael Goldstein harika bir insandı. Eğer bulabilirseniz ona söyleyin lütfen.. Onu hep düşündüm.. Hep.." Bir ufak sessizlik.. Bir derin nefes daha.." Ve onu hep sevdim." İki damla yaş damladı elindeki mektuba, ıslanan gözlerden.. "Ve hiç evlenmedim.. Michael gibi birisini bulamadım ki.." Hannah'ya teşekkür edip odadan çıktım.

Binadan çıkarken danışmada beni karşılayan kız "Hannah Hanım yardımcı olabildi mi size" dedi.." Hiç değilse bunun sahibinin soyadını öğrendim" dedim. Cüzdanı elimde sallayarak.. O sırada yanımda dikilip duran hademe bağırdı.." Hey baksana.. Bu Bay Michael'ın cüzdanı.. Üzerindeki bu kırmızı şeritten onu nerde görsem tanırım.. Cüzdanını hep kaybederdi zaten.. Üç kere ben buldum, koridorlarda..

"Michael sekizinci katta yaşıyordu.. Ok gibi fırladım tekrar asansöre. Michael yatmamıştı. Okuma odasında kitap okuyordu. Hemşire beni ve elimdeki cüzdanı gösterdi. Michael elini arka cebine attı, hızla.. Sonra sevinçle "Evet bu benim cüzdanım" dedi. "Öğleden sonraki yürüyüş sırasında kaybetmiş olmalıyım. Size teşekkür borçluyum." "Hiçbir şey borçlu değilsiniz" dedim. "Ama özür dilerim. İpucu bulmak için açtım ve içindeki mektubu okudum." "Mektubu mu okudun?" "Sadece okumakla kalmadım. Hannah'yı da buldum.." "Buldun mu? Nerde? İyi mi? Hala eskisi gibi güzel mi. Söyle, lütfen söyle.." "Çok iyi.. Hem de harika" dedim, yavaşça.. "Bana onun telefon numarasını ver. Yarın onu hemen arayacağım." Elime sımsıkı sarıldı.. "O benim tek aşkımdı.. Onu öyle sevdim ki, asla evlenmedim.. Çünkü bu mektup geldiğinde hayatım, anlamsal olarak bitmişti." "Bay Goldstein" dedim.. "Gelin benimle.."

Asansörle üçüncü kata indik.. Odanın kapısı açıktı. Hannah sırtı kapıya dönük televizyon izliyordu.. Hemşire ona yaklaştı, omzuna dokundu.. "Hannah" dedi.. "Bu bay'ı tanıyor musun?" Gözlüklerini

ayarladı bir an baktı, tek kelime etmeden.
"Michael" dedi, Michael, kapıda, kısık sesle..
"Hannah.. Ben Michael.. Beni tanıdın mı?.."
"Michael" diye yutkundu Hannah. "İnanmıyorum.
Bu sensin. Benim Michael'ım." Michael
Hannah'ya doğru yürüdü yavaşça. Sarıldılar.
Hemşire yanına geldiğinde onun da gözleri yaşlıydı..
"Gördün mü, bak?" dedim "Yaşamda, yaşanması
gereken her şey, er ya da geç, birgün kesinlikle yaşanacaktır."

Üç hafta sonra beni huzurevinden aradılar.
Pazar günü bir nikah vardı.. Gelebilir miydim?

Harika bir nikah töreni idi. Hannah ve Michael
beni nikah şahidi yaptılar üstelik. Hannah açık
bej elbisesi içinde çok güzeldi.. Michael de
lacivert takımını içinde hala çok yakışıklı..
Bir nikah tanığı olarak söylüyorum bu gözlemlerimi...
Aşklarını onsekiz yaşın heyecanı ve duygusuyla yaşayan
76 yaşındaki gelin ile 79 yaşındaki damadın nikahında
keşke siz de bulunsaydınız... Altmış yıl önce bittiği
sanılan bir aşk öyküsünün, altmış yıl sonra, kaldığı
yerden nasıl filizlendiğine siz de tanık olacaktınız.
Çeviren: Nuray Bartoschek

BİR SAAT

Adam yorgun argın eve döndüğünde 5 yaşındaki oğlunu kapının önünde beklerken bulmuş.

Çocuk babasına:

"Baba 1 saatte ne kadar para kazanıyorsun?" diye sormuş. Zaten yorgun gelen adam "bu seni ilgilendirmez" diye cevaplamış.

Bunun üzerine çocuk:

"Babacığım lütfen bilmek istiyorum" diye cevap vermiş. Adam,

"İlla ki bilmek istiyorsan 20 dolar kazanıyorum" diye cevap vermiş. Bunun üzerine çocuk,

"Peki bana 10 dolar borç verir misin?" diye sormuş. Adam iyice sinirlenip:

"Benim, senin saçma oyuncaklarına veya benzeri şeylerine ayıracak param yok hadi derhal odana git ve kapını kapat" demiş. Çocuk sessizce odasını çıkıp kapısını kapatmış adam sinirli sinirli bu çocuk nasıl böyle şeylere cesaret eder diye düşünmüş aradan bir saat geçtikten sonra adam biraz daha sakinleşmiş ve çocuğa parayı neden istediğini bile sormadığını düşünmüş belki de gerçekten lazımdı. Yukarı çocuğun odasına çıkmış ve kapıyı açmış. Yatağında olan çocuğa:

"Uyuyor musun?" diye sormuş. Çocuk,

"Hayır" demiş.

"Al bakalım istediğin 10 doları sana az önce sert davrandığım için üzgünüm ama uzun ve yorucu bir gün geçirdim" demiş. Çocuk sevinçle haykırmış:

"Teşekkür ederim babacığım"

Yastığının altından diğer buruşuk paraları çıkarmış adamın suratına bakmış ve yavaşça paraları saymış bunu gören adam iyice sinirlenerek:

"Paran olduğu halde neden benden para istiyorsun?" demiş. Çocuk,

"Ama yeterince yoktu" demiş ve paraları babasına uzatarak:

"İşte 20 dolar, 1 SAATİNİ BANA AYIRIR MISIN?" demiş...

BIRAZ MUTLULUK

Jerry, çevresindekilerin çok sevdiği insanlardan biriydi. Keyfi her zaman yerindeydi. Her zaman söyleyecek olumlu bir şey bulurdu. Hatta bazen etrafındakileri çıldırtırdı bile.

Bu adam, bu halde bile nasıl iyimser olabiliyor? Birisi nasıl olduğunu sorsa; “Bomba gibiyim” diye yanıt verirdi hep.. “Bomba gibiyim.” Jerry bir doğal motivasyoncuuydu..

Yanında çalışanlardan biri, o gün, kötü bir günündeysen, Jerry yanına koşar, duruma nasıl olumlu bakılacağını anlatırdı.

Bu tarzı fena halde düşündürüyordu beni... Bir gün Jerry'ye gittim. Anlayamıyorum dedim.. Nasıl olur da, her zaman, her koşulda bu kadar olumlu bir insan olabiliyorsun... Nasıl başarıyorsun bunu?

Her sabah kalktığımda kendi kendime Jerry bugün iki seçimin var: Havan ya iyi olacak, ya kötü.. derim. Havamın iyi olmasını seçerim. Kötü bir şey olduğunda gene iki seçimim var: Kurban olmak, ya da ders almak.

Ben başıma gelen kötü şeylerden ders almayı seçerim. Birisi bana bir şeyden şikayete geldiğinde, gene iki seçimim var.. Şikayetini kabul etmek ya da ona hayatın olumlu yanlarını göstermek. Ben hayatın olumlu yanlarını seçerim.

Yok yahu, diye protesto ettim. Bu kadar kolay yani? Evet.. Kolay dedi Jerry.. Hayat seçimlerden ibarettir. Her durumda bir seçim vardır. Sen her durumda nasıl davranacağını seçersin. Sen insanların senin tavrından nasıl etkileneceklerini seçersin. Sen havanın, tavrının iyi ya da kötü olmasını seçersin... Yani sen, hayatını nasıl yaşayacağını seçersin!..

Jerry'nin sözleri beni oldukça etkiledi. Onu, uzun yıllar görmedim. Ama, hayatımdaki talihsiz olaylara dövünmek yerine, seçim yapmayı tercih ettiğimde hep onu hatırladım.

Yıllar sonra, Jerry'nin başına çok tatsız bir şey geldi. Soygun için gelen hırsızlar, paniğe kapılıp, Jerry'yi delik deşik etmişler... Ameliyatı 18 saat sürmüş, haftalarca yoğun bakımda kalmış. Taburcu edildiğinde, kurşunların bazıları hala vücudundaymış.

Ben onu, olaydan altı ay sonra gördüm. Nasılsın? diye sorduğumda, Bomba gibiyim dedi Bomba gibi. Olay sırasında neler hissettin Jerry dedim. Yerde yatarken, iki seçimim var diye düşündüm.. Ya yaşamayı seçecektim, ya ölümü.. Ben yaşamayı seçtim.

Korkmadın mı, şuurunu kaybetmedin mi !.. Ambülanla gelen sağlık görevlileri harika insanlardı. Bana hep İyileşeceksin merak etme dediler. Ama acil servisin koridorlarında sedyemi hızla sürerlerken, doktorların ve hemşirelerin yüzündeki ifadeyi görünce ilk defa korktum.Bu gözler bana;

Bana adam ölmüş diyordu. Bir şeyler yapmazsam, biraz sonra ölü bir adam olacaktım gerçekten.. Ne yaptın? diye merakla sordum.. Kocaman bir hemşire yanıma yaklaştı ve bağırarak herhangi bir

şeye alerjim olup olmadığını sordu.. Evet diye yanıt verdim.. Var.. Doktorlar ve hemşireler merakla sustular.. Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve bağırdım: Benim kurşunlara alerjim var !..

Doktorlar ve hemşireler gülmeye başladılar. Tekrar bağırdım.. Ben yaşamayı seçtim. Beni bir canlı gibi ameliyat edin. Otopsi yapar gibi değil..

Jerry, sadece doktorların büyük ustalıkları sayesinde değil, kendi olumlu tavrının büyük katkısı ile yaşadı. Yaşamayı bana yeni ders oldu.

Her gün, hayatımızı dolu dolu yaşamayı seçme şansımız ve hakkımız olduğunu ondan öğrendim.. Ve her şeyin kendi seçimimize bağlı olduğunu..

"BİZ SENİ UYANIK BİLİRDİK..."

İstanbul'da kenar semtlerden birinde oturan yaşlı bir kadın, padişahın huzuruna çıkmak istediğini saraydaki görevlilere bildirmiş. Bunun üzerine sultanın karşısına çıkarılmıştı. Yaşlı kadın:

Evinin soyulduğunu ve bu olaydan padişahın sorumlu olduğunu söyleyerek, şikayette bulunur.

Bunun üzerine hiddetlenen Kanuni:

-Bana bak kadın, sen niçin bu kadar derin uyku uyudun da evinin soyulduğunu duymadın? deyince, yaşlı kadın :

Padişahım! Kusura bakma, biz seni uyanık bilirdik, onun için evimizde rahat uyuyorduk der.

Bu cevap üzerine Kanuni utanarak :

-Haklısınız diyerek, kadının çalınan mallarının bedelini kendi malından öder

CATLAK KOVA

Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kovayla su taşımış. Kovalardan biri çatlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulasan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilirmiş. Bu durum iki yıl boyunca her gün böyle devam etmiş. Sucu her seferinde patronunun evine sadece 1,5 kova su götürebilirmiş. Sağlam kova başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormuş.

İki yılın sonunda bir gün çatlak kova ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş. "Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum." "Neden?... " diye sormuş sucu. "Niye utanç duyuyorsun?... " Kova cevap vermiş. "çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun." Sucu şöyle demiş. "Patronun evine dönerken yolun kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum." Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova patikanın bir yanındaki yabancı çiçekleri ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş. "Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını farkettiler mi?... Bunun sebebi benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ekdim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, o evinde bu güzellikleri yaşayamayacaktı."

Hepimizin kendimize has kusurları vardır. Hepimiz aslında çatlak kovaları. Allah'ın büyük planında hiçbir şey ziyan edilmez. Kusurlarınızdan korkmayın. Onları sahiplenin.. Kusurlarınızda gerçek gücünüzü bulduğunuzu bilerseniz eğer siz de güzelliklere sebep olabilirsiniz.

CİCEKLE SUYUN HİKAYESİ

Günün birinde bir çiçekle su karşılaşır ve arkadaş olurlar.

İlk önceleri güzel bir arkadaşlık olarak devam eder birliktelikleri, tabii zaman lâzımdır birbirlerini tanımak için. Gel zaman, git zaman çiçek o kadar mutlu olur ki, mutluluktan içi içine sığmaz artık ve anlar ki, suya aşık olmuştur.

İlk kez aşık olan çiçek, etrafa kokular saçar,
"Sırf senin hatırın için ey su" diye...

Öyle zaman gelir ki, artık su da içinde çiçeğe karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştır. Zanneder ki, çiçeğe aşıktır ama su da ilk defa aşık oluyordur.

Günler ve aylar birbirini kovalar ve çiçek acaba "Su beni seviyor mu?" diye düşünmeye başlar. Çünkü su, pek ilgilenmez çiçekle... Halbuki çiçek, alışkın değildir böyle bir sevgiye ve dayanamaz. Çiçek, suya "Seni seviyorum der. Su, "Ben de seni seviyorum" der. Aradan zaman geçer ve çiçek yine "Seni seviyorum" der. Su, yine "Ben de" der.

Çiçek, sabırlıdır. Bekler, bekler, bekler...

Artık öyle bir duruma gelir ki, çiçek koku saçamaz etrafa ve son kez suya "Seni seviyorum." der.

Su da ona "Söyledim ya ben de seni seviyorum." der ve gün gelir çiçek yataklara düşer. Hastalanmıştır çiçek artık. Rengi solmuş, çehresi sararmıştır çiçeğin.

Yataklardadır artık çiçek. Su da başında bekler çiçeğin, yardımcı olmak için sevdiğine...

Bellidir ki artık çiçek ölecektir ve son kez zorlukla başını döndürerek çiçek, suya der ki; "Seni ben, gerçekten seviyorum." Çok hüzünlenir su bu durum karşısında ve son çare olarak bir doktor çağırır nedir sorun diye... Doktor gelir ve muayene eder çiçeği. Sonra şöyle der doktor: "Hastanın durumu ümitsiz artık elimizden bir şey gelmez."

Su, merak eder, sevgilisinin ölümüne sebep olan hastalık nedir diye ve sorar doktora. Doktor, şöyle bir bakar suya ve der ki: "Çiçeğin bir hastalığı yok dostum..."

Bu çiçek sadece susuz kalmış, ölümü onun için" der.

Ve anlamıştır artık su, sevgiliye sadece "Seni seviyorum" demek yetmemektedir...

DAMLA

Buluttan bir damlacık indi denize. Enginliği görünce utandı.

Kendi kendine, 'denizin karşısında ben de kimim ki... Onun varlığına göre ben yok sayılırım' dedi.

Kendisini küçük gördüğü için sedef gönlünü açtı ona, bağrına bastı ve korudu.

Kader onu o denli yüceltti. Naz ile besledi damlacığı sedef. ki, sultanların tacına kondurdu sonra inci olarak.

Damla kendisini alçak gördüğünden yüceldi, yokluk kapısına kapıldığı için var oldu.

(Bostan- Şeyh Sadi-i Sirazi)

Degerinizi Bilin

İyi bilinen bir konuşmacı, seminerine 50 dolarlık bir banknotu göstererek başladı. 200 kişiyi bulan dinleyicilere, bu parayı kim ister diye sordu ve eller kalkmaya başladı. Ve konuşmacı "bu parayı sizlerden birine vereceğim fakat öncelikle bazı şeyler yapacağım" dedi. Parayı önce buruşturdu ve dinleyicilere "hala bu parayı isteyen var mı?" diye sordu, eller yine havadaydı. Bu sefer, konuşmacı "peki bu paraya şunları yaparsam?" dedi ve 50 doları yere attı onun üstüne bastı, ezdi, pisletti ve para şimdi pis ve buruştu, fakat eller yine havadaydı ve o parayı herkes istiyordu.

Konuşmacı şöyle dedi:

"Arkadaşlarım burada çok önemli bir şey öğrendiniz, burada paraya ne yaptıysam hiç önemli değil onu yine de istiyorsunuz, çünkü benim ona yaptığım şeyler onun değerini düşürmedi, o hala 50 dolar. Hayatımızda çoğu kez verdiğimiz kararlar veya hayat şartları nedeniyle hırpalanır, canımız acıtılır, yerden yere vuruluruz, kendimizi kötü hissederiz, fakat ne olduğu veya ne olacağı önemli değil, hiç bir zaman değerimizi kaybetmeyiz, temiz ya da pis, hırpalanmış ya da kırılmış, bunların hiçbiri önemli değildir. Seni sevenler senin ne kadar değerli olduğunu her zaman bileceklerdir".

DOGRU ZAMAN

Amerikalı bir zengin işadamı, bir iş seyahati sırasında küçük bir Meksika koyu kasabasına uğrar. Limanda gezerken, ağzına kadar balık dolu küçük bir teknenin içinde oturan bir balıkçı dikkatini çeker. Merakla yanına yaklaşır ve sorar,

"Merhaba, bu balıkları yakalamak ne kadar zamanını aldı ?"

Balıkçı, tümünü bir-iki saate yakaladığını söyler. Yabancı adam bu kez, niçin daha uzun süre kalıp daha fazla balık yakalamadığını sorar. Balıkçı, ailesinin geçimi için bu kadarının yettiğini söyler.

Amerikalı işadamı merakla balıkçıya kalan zamanını nasıl geçirdiğini sorar. Balıkçı anlatır,

"Geç vakit yatarım, sabah birazcık balık yakalarım. Sonra çocuklarımla oynarım, öğleyin de karım Maria ile biraz siesta yaparım. Akşamları, amigolarla beraber gitar çalıp beraber eğleniriz. Dolu ve meşgul bir yaşantım var efendim"

Amerikalı gerinerek, "Benim Harvard'dan masterım var ve sana yardım edebilirim. Balık tutmak için daha çok zaman ayırmalı ve daha büyük bir tekne ile çalışmalısın. Bu tekneden elde edeceğin gelire daha büyük tekneler alırsın. Kısa surede bir balıkçı filosuna sahip olursun. Böylelikle, yakaladığın balıkları aracılara değil doğrudan doğruya işleme tesislerine satarsın. Hatta kendi balık fabrikasını bile kurabilirsin. Balıkçılık sektöründe bir numara olursun"

Ve Amerikalı devam eder, "Tabii bunları yapman için öncelikle bu küçük balıkçı kasabasını terk edip Mexico City'ye, daha sonra Los Angeles'e ve en sonunda holdingini genişletebileceğin New York'a yerleşirsin"

Balıkçı düşünceli vaziyette sorar, "Peki bayım, bu anlattıklarınız ne kadar zaman alır?"

Amerikalı cevaplar, "15-20 yıl kadar"

"Peki bundan sonra efendim?" diye sorar balıkçı...

Amerikalı güler, "Simdi anlatacağım en iyi tarafı! Zamanı geldiğinde, şirketini halka açarsın ve şirketinin hisselerini iyi paraya satarsın! Kısa zamanda zengin olup milyonlar kazanırsın!"

"Milyonlar?" der.

Meksikalı, "Eee... sonra bayım?"

Amerikalı, "Ondan sonra emekli olursun. Geç vakitlerde yatabileceğin küçük bir balıkçı kasabasına yerleşirsin, istersen zevk için biraz balık tutarsın, çocuklarınla oynayacak, karınla siesta yapacak zamanın olur, akşamları da arkadaşlarınla gitar çalar eğlenirsin. Nasıl, mükemmel değil mi?"

-Çok güzel de ben şu an başka ne yapıyorum ki!

DOGUSTAN KOR

Gerçeği bir bakıma da bir başka türde süslemek hayal ettirmektir.

Brooklyn köprüsünde, bir bahar günü, kör bir adam dilencilik yapıyormuş. Dizlerinin dibine bir tabela koymuş. Üzerinde "DOĞUŞTAN KÖR" yazılı imiş. Herkes dilencinin önünden geçip gidiyormuş. Bir REKLAMCI bunu görmüş. Tabelayı almış arkasına bir şeyler yazmış, olduğu yere tekrar bırakmış.

Ne olduysa olmuş... Gelip geçen ve bu tabeladaki yeni yazıyı okuyan herkes, başlamış dilencinin önündeki şapkaya, habire para atmaya...

Bir cümle yetmiş, onca kişiyi etkilemeye ve dilencinin şapkasının kısa sürede ağzına kadar parayla dolup taşmasına...

"GÜZEL BİR BAHAR GÜNÜ... AMA BEN BAHARI GÖRMÜYÖRÜM..."

DOKTORA TEZİ

TAVŞAN VE TİLKI

Bir tavşan önüne bir daktilo almış tak tuk tak tuk bir şeyler yazıyor. Oradan geçen bir tilki:

Hey tavşan ne yazıyorsun?

Doktora tezimi yazıyorum

Ha öyle mi, çok güzel ne hakkında?

Tavşanların tilkileri nasıl yedikleri hakkında.

Yok canım olur mu öyle şey hiç tavşanlar tilki yerler mi?

Olur canım gel istersen sana ispat edeyim.

Berberce tavşanın yuvasına girerler biraz sonra tavşan tek başına çıkar ve yine daktilosunun başına geçer tak tuk bir şeyler yazmaya devam eder. Daha sonra oradan geçen bir kurt tavşanı görür.

Hey tavşan ne yazıyorsun?

Doktora tezimi.

Ne hakkında ?

Tavşanların kurtları yemesi hakkında.

Yayınlamayı düşünmüyorsun herhalde buna kim inanır.

Doğru olmaz mı gel istersen göstereyim.

Yine beraberce yuvaya girerler tavşan biraz sonra tek başına dışarı çıkar.

Tavşanın yuvasının içindeki manzara. Bir köşede tilkinin kemikleri, Bir köşede kurdun kemikleri. Diğer tarafta bir arslan kürdanla dişlerini temizliyor.

DUANINGUCU

Şükran Duymak da bir yaklaşım tarzıdır ve bizim müteşekkir olacak o denli çok şeyimiz var ki. Loise Redden isimli çok fakir giyimli bir kadın yüzünde bir hüznle bir manava girer. Dükkan sahibine mahcup bir şekilde yaklaşır. Kocasının çok hasta olduğunu, çalışamaz duruma düştüğünü ve yedi çocuğu ile birlikte aç kaldıklarını ve yiyeceğe ihtiyaçları olduğunu söyler. John Longhouse isimli manav ona ters bir şekilde bakarak derhal dükkanını terk etmesini ister. Kadın ailesinin ihtiyaçlarını düşünerek, lütfen efendim der, paramız olur olmaz getirip borcumu ödeyeceğim.

John kendisine bir kredi açamayacağını çünkü onun eski bir müşterisi olmadığını, kendisinde bir hesabının bulunmadığını söyler. O sırada dükkanın dışında bekleyen bir müşteri ikisinin arasında devam eden bu konuşmayı dinlemektedir. İçere girerek Johna yaklaşır ve ben o kadının almak istediklerine kefilim der. Ailesinin ihtiyacı olan şeyleri ona ver. Bunun üzerine manav çok isteksiz bir şekilde kadına döner ve bir alış veriş listen var mıydı diye sorar. Louise "Evet efendim" der.

"Tamam" der manav. Şimdi onu terazinin şu kefesine koy, onun ağırlığınca diğer kefeye istediklerinden koyacağım!" Louise bir an duraksar, sonra başını önüne eğerek ve çantasını açarak üzerine bir şeyler karalanmış bir kağıt parçasını çıkartır ve manavın kendisine gösterdiği kefeye özenle bırakırken başı hala öne eğiktir. Manavın ve diğer müşterinin gözleri terazinin kefesine dikilirken hayretle büyümüştür. Manav müşteriye dönerek, kısık bir sesle, "İnanamıyorum" der. İnanılacak gibi değildi. Müşteri manava gülerken manav çoktan diğer kefeye eline geçeni doldurmaya başlamıştır ama nafîle, diğer kefeyi yerinden bile kıpırdatamamıştır.

Terazinin kefesi artık üzerindeki almayacak kadar doldurduğunda çaresiz hepsini bir torbaya doldurarak kadına verir.

Şaşkınlıkla üzerinde bir şeyler çiziktirilmiş kağıdı eline alır ve okur. Bir de bakar ki orda bir alış veriş listesi yoktur. Sadece bir dua yazılıdır.

"Tanrım neye ihtiyacım olduğunu sen bilirsin, kendimi senin ellerine teslim ediyorum."

Manav taş gibi bir sessizliğe bürünmüştür. Loise kendisine teşekkür ederek dükkandan ayrılır. Müşteri Johnun eline bir elli dolarlık tutuştururken, her kuruşuna değdi, der.

Daha sonra John Longhouse terazisinin kefelere kırılmış olduğunu görür. Bu nedenle duanın ne kadar ağır çektiğini sadece Tanrı bilir.

DUA BİZİM İÇİN HİÇBİR MALİYETİ OLMAYAN BEDAVA BİR HEDİYEDİR.

EM GÜZEL GÜL

Evvel zaman içinde muhteşem bir hükümdarın dünyalar güzeli bir kızı varmış. Kız evlilik çağına gelmiş ama kimseleri beğenmezmiş. Ne kralların oğulları, ne zengin tüccarların oğulları... Kız herkese burun kıvırıyormuş.

Bu ülkede yakışıklı ama fakir bir genç de istemiş bu kızı. Tabii ki reddedilmiş. Bu genç başka bir ülkeye gitmiş, çalışmış çok zengin olmuş. Ülkesine yıllar sonra geri donmuş ve kendisini reddeden bu kızı görmek istemiş.

Sormuş, soruşturmuş, kızın evini öğrenmiş. Gitmiş evin önünde beklemeye başlamış. Derken kapı açılmış, çirkin bir adam çıkmış. Adam gittikten sonra bizimki kapıyı çalmış. Kız açmış. Genç neden bu kadar çirkin bir adamla evlendiğini sormuş kıza. Kız da onu evin arka bahçesinde bulunan muhteşem bir gül bahçesine götürmüş.

"Sorunun cevabını öğreneceksin. Şimdi bu gül bahçesinde en güzel gülü bulup bana getirmeni istiyorum. Yalnız bir şartla, bahçede ilerlerken asla geri adım atamazsın."

Genç

1. "Tamam" demiş ve başlamış bahçede ilerlemeye. Tam en güzel gülü gördüm derken, başka güzel bir gül daha görüyormuş. Tam o güle elini atacakken başka güzel bir gül, tam onu koparacakken başka güzel bir gül... Bir bakmış bahçenin sonuna gelmiş, geriye adım atması yasak! Bahçenin sonunda boynu bükük solmuş güzel olmayan bir gül koparmak zorunda kalmış.

"İşte! demiş kız. Anladın mı şimdi niye bu adamı seçtiğimi?"

FIRINDA OLUMU BEKLEYİS

Hikmet, belediyeye ait ekmek fabrikasında çalışan bir işçiydi. İşine çok dikkat eder, vazifesini ihmal etmemeye çalışır, kazancının helal olmasını isterdi. Fabrikayı hemen her akşam en geç o terk ederdi. Belediyenin ekmeği biraz daha ucuz olduğu için halk çok bu ekmeğe çok rağbet ediyordu. Kocaman fırının içini ara sıra temizlemek gerekir, onu da genellikle Hikmet yapardı.

Ramazan bayramının son günüydü. Ertesi gün ekmek çıkarılacaktı. Hikmet, temizlik yapmak için fabrikaya gitti. İçeriye girip dış kapıyı kapattı. Işıkları yaktı ve fırının kapağını açıp içerisine girdi. Gerekli temizliği yaptıktan sonra evine gidecekti. Sabaha karşı dörde doğru gelen işçiler de, gelir gelmez elektrikle çalışan fırının düğmelerini açacak, onlar hamuru yoğurup ekmekleri hazır edene kadar da fırın güzelce ısınmış olacaktı.

1. Hikmet temizliğe dalıp gitmişti. Bir taraftan da kendi yakıştırdığı şeyleri mırıldanıyordu. Tam o saatlerde fırının genç ustalarından olan Cengiz fabrikaya geldi. Kirlenmiş olan beyaz önlüğünü almak için uğramıştı. O akşam yıkattırıp, ertesi gün temiz temiz giymeyi düşünüyordu. Dış kapıyı açtığı anda şaşırıldı. "Hayret, içerdeki elektrikler açık unutulmuş" diye mırıldandı. Gidip önlüğünü aldı. Fırının önünden geçerken açık duran fırın kapağını eliyle söyle bir itekledi. Çıkarken ışıkları söndürmeyi de ihmal etmedi.

Elektriklerin sönmesiyle Hikmet hemen fırının kapağına koştu. Fakat

heyhat, kapak üzerine kilitlenmişti. Var gücüyle bağirmaya başladı. Fırının kapağını yumrukladı. Çırpınması fayda vermiyor, sesini kimseye duyurması mümkün olmuyordu. Tüyleri diken diken oldu. Dehşete kapılmıştı.

Uzun müddet kendisine gelememi. Birazcık sakinleşince saatine baktı. Saat 23.05'i gösteriyordu. Yaklaşık beş saati kalmıştı. Bir anda ölümlü burun buruna gelmişti. Önce terlediğini hissedecek, sonra bunalacak, sıcaklık yavaş yavaş sürekli artacak, artacak, artacak; vücudundaki yağlar erimeye başlayacak, etler kızaracak ve daha bütün bunlar olmaya başlamadan belki de o kalpten gidecekti. Belki de çıldıracaktı. Çılgın çılgın gülecekti...

Ah, o en güzeliydi. Bir delirebilseydi, düşüncenin kezzap gibi yakıcılığından kurtulacaktı. Fırından yeni çıkan ekmekleri eline alınca parmaklarında duyduğu yanık acısı aklına geldi. Sadece o kadarı... Yanığın ilk safhası bile değildi ama hemen elinden bırakırdı. Şimdi ekmekler gibi kendisi pişecekti. Bir kaç gün önceydi. İşçiler acıkmışlar, küçük tüpün üstünde yemek pişirmişlerdi. Bir aralık tüpün kızgın demirine değmişti eli... Hemen nasıl da kabarmış, su toplamış, sızladıkça sızlamıştı. Sadece iki parmağın acısına dayanamamış, soğuk suyun içinde tutmuştu. Ya şimdi?..

Yanan iki parmak ucu değil, bütün vücudu olacaktı. Gözlerinin önünde filmlerde yanan adamlar canlandı. Kendi hali daha da zordu. Bir anda yanmak değildi ki bu... Adım adım, hisse hisse ... Terleye çıldıra, dövüne dövüne... İçerisinin ısındığını hissetti. Kapıyı kapatan her kimse fırını da yakmış mıydı yoksa?..

Bu hararet böyle sürekli niçin artıyordu?.. Aman Allah'ım! Beklenen an çabuk gelmişti. Saatine baktı. Saat gecenin 1.00'i olmuştü. Nasıl geçmişti

iki saat? Zaman su gibi akmisti. Bir ömür gibi... Ömürleri yanmak vaktini meyve veren insanlar gibi.. Elleriyle duvarlara, demirlere dokundu. Yok canim... Korkusundan firinin yanmaya basladigini zannetmisti. Demirler soguktu iste... Biraz sakinlesti.Evini düsündü. Hanimi, oglu merak ediyor olmaliydi.Hanimini niçin azarlamisti sanki çikarken?.. Hayat arkadasina karsi daha nazik, daha hürmetli olmalı degil miydi? Ya çocugunu... Keske dövmemis olsaydi onu... Onlardan da mes'ul oldugu için onlarin hesabini da verecekti Allah'a... Keske haniminin dedigini yapsaydi. Hanimi ona: "Haydi, birlikte namaza basliyalim" demisti. Hikmet ise: "Biraz daha yaslanalım" diye cevap vermisti. Sanki sonrasinda bütün bir ömrün hesabini vermeyecek, sadece ihtiyarligin hesabini verecekti.Niçin sanki firina gelirken camiye girmemisti? Müezzin gönlünün derinliklerinden geldiği belli olan sesiyle yatsi namazina davet etmis, Allah'in büyüklüğünü, kurtulusun o'nun yolunda oldugunu haykirmisti. Hiç degil se ölmeden evvel son vakit namazini kilmis olacakti. Belki Rabbi o son vakit hürmetine affeder,digerlerinin hesabini sormazdi. "Ah ahmak kafam" diye inledi. Halbuki bes vakit namaz kilan bir insanin hali ne güzeldi. Kildigi bir vakit muhakkak onun son eda ettigi vakit olacakti ve Rabbinin huzuruna secdesiz bir alinla çikmayacakti.Öyle olmayi ne kadar isterdi.Ya oglu... Yedi yasina girmisti. Bir baba olarak onun üstüne basina, yiyip içtigine dikkat ettigi kadar, kalbine niçin dikkat etmemisti? Daha o yasta her tip pisligin televizyon ekranlarından üstüne siçramasina nasil da razi olmustu? Çocuguna Allah'ini,peygamberini niçin sevdirmemisti?Akli çocukluguna gitti... Gençligine ugradi, tek tek dolasti o günleri... O günlerden elinde sadece pismanlik veren, utandiran günahlar kalmisti. En ince teferruatina kadar bütün günahlari aklina geldi. Demek bütün bu tespit edilen seylerin hesabini verecekti. Aklina bir fikir geldi, 'firinin içinde teyemmüm edip namaz kilmak.' Toprak yoktu ki... Ellerini firinin içinde yere vurarak teyemmüm aldı. Namaza durdu. Her seyin bitip tükendigi noktada baska kime dayanabilirdi ki?Aslinda her namazda öyle hissetmeliydi.

Kendisini hayatida ilk defa Rabbiyle konusuyor gibi hissetti . Alemlerin Rabbi'ne hamdetmeyi, O'na dayanmayı, O'ndan yardım dilemeyi, dosdogru olmayi ilk defa böylesine anliyordu. Bütün benligiyle secde etti."Eksiksiz,yüce, merhametli Sensin" acizligini iliklerine kadar duyarak... Rabbinden gelmist ve O'na dönüyordu. Ah, dönüşün ona oldugunu hiç unutmamis olsaydi .Yoruldukça oturup tövbe etti. Estagfurullah çekti.Nasil da daracak yerde sikisip kalmisti.Firinda oldugunu hatirladıkça vücudunu atesler basiyordu... ..

Cengiz ise evine gidip yatmisti. Gece bir aralik yataktan siçrayarak uyandı. Saatine bakti. Saat 3.15'ti. Bir rüya görmüştü. Arkadası Hikmet firinin içinde alev alev yaniyor, "Cengiz!"diye bas basbagiriyordu. Nasil bir rüyaydi bu böyle... Birden aklina geldi. Olamaz! Firinin kapagini

Hikmet'in üzerine mi kapatmisti yoksa? Hemen üzerini giyip sokaga fırladi. Hiç durmadan kostu. Gece işçileri henüz gelmemislerdi. Kapiyi açti, isiklari yakti.Hemen firinin kapagini açıp içeriye seslendi:"Hikmet!" İçerden hiç ses gelmiyordu. Bir kaç defa daha bagirdi.Hikmet, aglaya aglaya namaz kiliyordu. Öyle dalmistiki, isminin söylendigini duyunca irkildi. Olamazdi, yanlis duyuyor, hayal görüyordu. Fakat, yine duydu.Birisi 'Hikmet' diyordu. Hem firinin isigida yanmisti.Selam verdikten sonra kapaga dogru yürüdü. Karsisinda Cengiz 'i gördü. Firindan çıktı. Cengiz, bir anda hortlak görmüscesine irkildi. Korkuyla:"Kimsin sen?" dedi. Hikmet' in Cengiz 'e sarilmak için uzanan kollari bos kalmisti. Hikmet hala agliyordu. "Ne demek sen kimsin? Hikmet' im iste, görmüyor musun?Dün aksam temizlemek için girmistim. Birisi üzerime firinin kapagini kapatti" dedi. -"Olamaz" diyordu Cengiz. "Sen Hikmet degilsin."

Hikmet ilk önceleri Cengiz' in bu hareketine bir mana veremedi. Nasil olur böyle söyler, nasil olur da mesai arkadasini taniyamazdi? Birden aklinda bir simsek çakti. Hemen aynaya dogru kosup kendine bakti. Hayir, bu yüz, bu saçlar kendisinin olamazdi. Kirismis ellerini, solmus yüzüne, bembeyaz olmus saçlarına götürdü. Bir gecede ihtiyarlamisti. Hiçkiriklarla sarsiliyordu. Bir daha aynaya bakamadi. Kendisinden kendisi korkmustu. Yanmanın ne demek oldugunu bilseler kim bilir bir gece de ne kadar insan ihtiyarliyacakti.Yarin denilecek kadar kısa bir süre sonra yanmak ihtimali bu kadar hafife alınabilir miydi? Başı ellerinin arasinda kala kaldi. Ahirette sonsuz yanmamak için, iman etmek ve günahlardan kaçmak gerekiyordu...

GELECEGİNİ BİLİYORDUM

ASKER

1. Savaşın en kanlı günlerinden biri. Asker, en iyi arkadaşının az ileride kanlar içinde yere düştüğünü gördü. İnsanın başını bir saniye bile siperin üzerinde tutamayacağı ateş yağmuru altındaydılar. Asker teğmene koştu: - Teğmenim, fırlayıp arkadaşımı alıp gelebilir miyim? "Delirdin mi?" der gibi baktı teğmen.

-Gitmeye değer mi? Arkadaşın delik deşik olmuş. Büyük olasılıkla ölmüştür bile. Kendi hayatını da tehlikeye atma. Asker ısrar etti.

Teğmen: - Peki, dedi. Git o zaman. İnanılır gibi değildi. Asker o korkunç ateş yağmuru altında arkadaşına ulaştı. Onu sırtına aldı koşa koşa döndü. Birlikte siperin içine yuvarlandılar.

Teğmen, kanlar içindeki askeri muayene etti. Sonra onu siper taşıyan arkadaşına döndü:

- Sana hayatını tehlikeye atmana değmez, demiştim. Bak haklı çıktım. Bu zaten ölmüş.

- Değdi teğmenim, dedi asker hıçkırarak. Gene de değdi, çünkü yanına ulaştığımda henüz sağdı. Onun son sözlerini duymak dünyaya bedeldi benim için.

"Geleceğini biliyordum Jim, diyordu arkadaşım... Geleceğini biliyordum!.."

HAYATIMDAKI EN İYİ ÖĞRETMEN

Bu, çok yıllar önce bir ilkokul öğretmenin başından geçen bir hikayedir. Adı Bayan Thompson'du. Ve 5.sınıf öğrencilerinin önünde ayakta durduğu ilk gün onlara bir yalan söyledi. Çoğu öğretmen gibi, onlara baktı ve hepsini aynı derecede sevdiğini söyledi.

Bu mümkün değildi, çünkü orada ilk sırada, sırasına adeta çökmüş gibi oturan küçük bir öğrenci vardı. Adı Teddy Stoddard.

Bir önceki yıl, Bayan Thompson, Teddy'yi gözlemiş, onun diğer çocuklarla oynayamadığını; giysilerinin kirli ve kendinin de hep banyo yapması gereken bir halde olduğunu görmüştü. Ve, Teddy mutsuz da olabilirdi.

Çalıştığı okulda Byan Thompson, her öğrencinin geçmişteki kayıtlarını incelemekle de görevlendirilmişti. Ve Teddy'nin bilgilerini en sona bırakmıştı. Onun dosyasını incelediğinde şaşırırdı.

Çünkü *birinci sınıf* öğretmeni: "Teddy zeki bir çocuk ve her an gülmeye hazır. Ödevlerini düzenli olarak yapıyor ve çok iyi huylu... ve arkadaşları onunla olmaktan mutlu..." diye yazmıştı.

İkinci sınıf öğretmeni: "Mükemmel bir öğrenci, arkadaşları tarafından sevilen, fakat evde annesinin amansız hastalığı onu üzüyor ve sanırım evdeki yaşamı çok zor.." diyordu.

Üçüncü sınıf öğretmeni: "Annesinin ölümü onun için çok zor oldu. Babası ona yeterince ilgi gösteremiyor ve eğer bir şeyler yapılmazsa evdeki olumsuz yaşam onu etkileyecek." diye yazmıştı.

Dördüncü sınıf öğretmenine gelince: "Teddy içine kapanık ve okula hiç ilgi göstermiyor, hiç arkadaşı yok ve bazen sınıfta uyuyor." demişti.

Şimdi Bayan Thompson sorunu çözmüştü ve kendinden utanıyordu. Ve öğrenciler ona güzel kağıtlara sarılmış süslü kurdelelerle paketlenmiş Noel hediyeleri getirdiğinde kendini daha da kötü hissetti. Çünkü Teddy'nin armağanı kaba kahverengi bir kese kağıdına beceriksizce sarılmıştı.

Bunu diğer öğrencilerin önünde açmak ona çok acı verdi. Bazıları paketten çıkan bazı taşları düşmüş ve sahte taşlardan yapılmış bileziği ve üçte biri dolu parfüm şişesini görünce gülmeye başladılar, fakat öğretmen, bileziğin ne kadar zarif olduğunu söyleyerek ve parfümden de birkaç damlayı bileğine damlatarak onların bu gülmelerini bastırdı.

O gün okuldan sonra Teddy öğretmenin yanına gelerek "Bayan Thompson, bugün hep annem gibi koktunuz" dedi.

Çocuklar gittikten sonra öğretmen yaklaşık bir saat kadar ağladı. O günden sonra da çocuklara okuma, yazma, matematik öğretmekten vazgeçerek onları eğitmeye başladı.

Teddy'ye özel bir ilgi gösterdi. Onunla çalışırken zekasının tekrar canlandığını hissetti. Ona cesaret verdikçe çocuk geliyordu. Yılın sonuna dek, Teddy sınıfın en çalışkan öğrencilerinden biri olmuştu. Öğretmenin, hepinizi aynı derecede seviyorum yalanına karşın Teddy onun en sevdiği öğrenci olmuştu.

Bir yıl sonra, kapısının altında bir not buldu. Teddy'dendi. Tüm yaşantısındaki en iyi öğretmenin kendisi olduğunu yazıyordu.

Ondan yeni bir not alana kadar 6 yıl geçti.O notta liseyi bitirdiğini ve sınıfındaki üçüncü en iyi öğrenci olduğunu ve Bayan Thompson'un hala en hayatında gördüğü en iyi öğretmen olduğunu yazıyordu.

Dört yıl sonra, bir mektup daha aldı Teddy'den. O arada zamanın onun için zor olduğunu çünkü üniversitede okuduğunu ve çok iyi dereceleyle mezun olmak için çok çaba sarf etmesi gerektiğini yazıyordu. Ve Bayan Thompson hala onun hayatında tanıdığı en iyi öğretmendi.

Daha sonra dört yıl daha geçti ve bir mektup daha geldi. Ve çok iyi bir dereceleyle üniversiteden mezun olduğunu ama daha ileriye gitmek istediğini yazıyordu. Ve hala Bayan Thompson onun tanıdığı ve en çok sevdiği öğretmendi. Bu kez mektubun altındaki imza biraz daha uzundu. Theodore F.Stoddard Tıp Doktoru.

Bu hikaye burada bitmedi. Sonra ilkbaharda bir mektup daha aldı Bayan Thompson. Teddy hayatının kızıyla tanıştığını ve evleneceğini yazmıştı. Ve babasının birkaç yıl önce öldüğünü ve Bayan Thompson'un düğünde damadın anne ve babası için ayrılan yere oturup oturamayacağını soruyordu, tabii ki oturabilirdi.

Ve tahmin edin ne oldu? O törene giderken birkaç taşı düşmüş olan o bileziği taktı ve tabii ki Noel'de Teddy'nin ona verdiği ve annesi gibi koktuğunu söylediği parfümü de sürmeyi ihmal etmedi. Birbirlerini sevgiyle kucaklarlarken, Teddy onun kulağına "Bana inandığımız için çok teşekkürler Bayan Thompson, Beni önemli hissetmemi sağladığınız için ve beni böyle değiştirdiğiniz için.." diye fısıldadı.

Bayan Thompson gözünde yaşlarla ona karşılık verdi: "Ben sana teşekkür ederim Teddy" dedi. "Sen yanıyorsun. Ben sana değil, sen bana öğrettin. Seninle karşılaşmıncaya kadar ben öğretmenliği bilmiyordum!."

HEDİYE

Adam 3 yaşındaki kızını, pahalı bir hediyelik kaplama kağıdını ziyan ettiği için azarlamıştı. Küçük kız, koskoca bir paket altın yaldızlı kağıdı bir kutuyu eğri büğrü sarmak için kullanmıştı... .

Yılbaşı sabahı küçük kız, paketi getirip "Bu senin babacığım" dediğinde üzüldü. Acaba gereğinden fazla mi tepki göstermişti kızına... Bir gece önce yaptığından utandı... Ne var ki paketi açınca yeniden öfkeleni. Kutunun içi boştu... Kızına gene bağırdı.

"Birisine bir hediye verdiğinde, kutunun içinde bir şey olması lazım. Bunu da mı bilmiyorsun küçük hanım?" Küçük kız gözlerinde yaşlarla babasına baktı, "O kutu boş değil ki baba" dedi... "İçini öpücüklerimle doldurmuştum!... " Adam öyle fena oldu ki... Koştu... Kızına sarıldı... Beraberce ağladılar.

Adam o altın kutuyu ömrünün sonuna kadar yatağının baş ucunda sakladı. Ne zaman keyfi kaçsa, ne zaman morali bozulsa, ne zaman kendini kötü hissetse, kutuya koşar, içinden minik kızının sevgi ile doldurduğu hayali öpücüklerinden birini çıkarırdı.

Aslında bütün anne ve babalara böyle bir altın kutuyu çocukları hiçbir karşılık beklemeden, sevgi ve öpücüklerle doldurup vermişlerdir. Hiç kimsenin hayatında bundan daha değerli bir armağana sahip olması mümkün değildir.

HER İSTE HAYIR VAR

Bir zamanlar Afrika'daki bir ülkede hüküm süren bir kral vardı. Kral, daha çocukluğundan itibaren arkadaş olduğu, birlikte büyüdüğü bir dostunu hiç yanından ayırmazdı. Nereye gitse onu da beraberinde götürürdü. Kralın bu arkadaşının ise değişik bir huyu vardı. İster kendi başına gelsin ister başkasının, ister iyi olsun ister kötü, her olay karşısında hep aynı şeyi söylerdi:

"Bunda da bir hayır var!"

Bir gün kralla arkadaşı birlikte ava çıktılar. Kralın arkadaşı tüfekleri dolduruyor, krala veriyor, kral da ateş ediyordu. Arkadaşı muhtemelen tüfeklerden birini doldururken bir yanlışlık yaptı ve kral ateş ederken tüfeği geriye doğru patladı ve kralın baş parmağı koptu. Durumu gören arkadaşı her zamanki her zamanki sözünü söyledi:

"Bunda da bir hayır var!"

Kral acı ve öfkeyle bağırdı: "Bunda hayır filan yok! Görmüyor musun, parmağım koptu?"

Ve sonra da kızgınlığı geçmediği için arkadaşını zindana attırdı. Bir yıl kadar sonra, kral insan yiyen kabilelerin yaşadığı ve aslında uzak durması gereken bir bölgede birkaç adamıyla birlikte avlanıyordu. Yamyamlar onları ele geçirdiler ve köylerine götürdüler. Ellerini, ayaklarını bağladılar ve köyün meydanına odun yığdılar. Sonra da odunların ortasına diktikleri direklere bağladılar. Tam odunları tutuşturmaya geliyorlardı ki, kralın başparmağının olmadığını fark ettiler. Bu kabile, batıl inançları nedeniyle uzuvlarından biri eksik olan insanları yemiyordu. Böyle bir insanı yedikleri takdirde başlarına kötü olaylar geleceğine inanıyorlardı. Bu korkuyla, kralı çözdüler ve salıverdiler. Diğer adamları ise pişirip yediler. Sarayına döndüğünde, kurtuluşunun kopuk parmağı sayesinde gerçekleştiğini anlayan kral, onca yıllık arkadaşına reva gördüğü muameleden dolayı pişman oldu. Hemen zindana koştu ve zindandan çıkardığı arkadaşına başından geçenleri bir bir anlattı.

"Haklıymışsın!" dedi.

"Parmağımın kopmasında gerçekten de bir hayır varmış. İşte bu yüzden, seni bu kadar uzun süre zindanda tuttuğum için özür diliyorum.Yaptığım çok haksız ve kötü bir şeydi"

"Hayır" diye karşılık verdi arkadaşı.

"Bunda da bir hayır var"

HUZUR

Bir gün bir kral ama halkı tarafından sevilen bir kral, huzuru en güzel resmedecek sanatçıya büyük bir ödül vereceğini ilan eder.

Yarışmaya çok sayıda sanatçı katılır. Günlerce çalışırlar birbirinden güzel resimler yaparlar.

Sonunda eserleri saraya teslim ederler. Tablolara bakan kral sadece ikisinden hoşlanır. Ama birinciyi seçmesi için karar vermesi gereklidir.

Resimlerden birisinde sükunetli bir göl vardır. Göl bir ayna gibi etrafında yükselen dağların görüntüsünü yansıtmaktadır. Üst tarafta pamuk beyazı bulutlar gökyüzünü süslüyorlardı.

Resme kim baktı ise onun mükemmel bir huzur resmi olduğunu düşünüyordu.

Diğer resimde de dağlar vardı. Ama engebeli ve çıplak dağlar. Üst tarafta öfkeli bir gökyüzünden yağmurlar boşanıyor ve şimşek çakıyordu. Dağın eteklerinde ise köpüklü bir şelale çağlıyordu. Kısaca resim hiç de huzurlu gözüküyordu.

Fakat kral resme bakınca, şelalenin ardında kayalıklardaki çatlaktan çıkan mini minnacık bir çalılık gördü. Çalılığın üstünde ise anne bir kuşun örttüğü bir kuş yuvası görünüyordu.

Sertçe akan suyun orta yerinde anne kuş yuvasını kuruyordu.

... harika bir huzur ve sükun örneği.

Ödülü kim kazandı dersiniz.

Tabi ki ikinci resim. Kralın açıklaması şöyle idi:

-Huzur hiçbir gürültünün sıkıntının ya da zorluğun bulunmaması ve sıkıntının olmadığı yer demek değildir. Huzur bütün bunların içinde bile yüreğimizin sükun bulabilmesidir.

İKİ KARDES

Erkek kardeşlerin ikisi de babalarından kalma çiftlikte çalışırlardı. Kardeşlerden biri evliydi ve çok çocuğu vardı. Diğeri ise bekardı. Her günün sonunda iki erkek kardeş ürünlerini ve kârlarını eşit olarak bölüşürlerdi.

Günün birinde bekar kardeş kendi kendine:

"Ürünümüzü ve kârımızı eşit olarak bölüşmemiz hiç de hakça değil" dedi, "Ben yalnızım ve pek fazla ihtiyacım yok." Böylelikle, her gece evinden çıkıp, bir çuval tahılı gizlice erkek kardeşinin evindeki tahıl deposuna götürmeye başladı. Bu arada evli olan kardeş, kendi kendine:

"Ürünümüzü ve kârımızı eşit olarak bölüşmemiz hiç de hakça değil, üstelik ben evliyim, bir eşim ve çocuklarım var ve yaşlandığım zaman onlar bana bakabilirler. Oysa kardeşimin kimsesi yok, yaşlandığı zaman hiç kimsesi yok bakacak" diyordu.

Böylece evli olan kardeş her gece evinden çıkıp, bir çuval tahılı gizlice erkek kardeşinin tahıl deposuna götürmeye başladı. İki kardeş de yıllarca ne olup bittiğini bir türlü anlayamadılar, çünkü her ikisinin de deposundaki tahılın miktarı değişmiyordu. Sonra, bir gece iki kardeş gizlice birbirlerinin deposuna tahıl taşıırken çarpıştıverdiler. O anda olan biteni anladılar.

Çuvallarını yere bırakıp birbirlerini kucakladılar. Hayattaki en yüce mutluluk, sevildiğimize inanmaktır.

İKİ KURBAĞA

Biri beyaz, diğeri siyah renkteki kurbağalarımızın huy ve mizacı tıpkı renkleri gibi zıtmış. Ak kurbağa ne kadar iyimserse Karakurbağa o kadar kötümsermiş. Ak kurbağa birşeye “ak” mı dedi; o hemen atılıp “kara” dermiş. Her şeyin olumsuz tarafını görmeye o kadar alışmış ki, gördüğü her şeyi eleştirmeyi neredeyse meslek haline getirmiş. Yağmur yağsa, Karakurbağa:

“Offff! Olacak şey mi şimdi bu?” diye şikayete başlarmış. “Yağmurda ne derenin tadı olur, ne de ortalıkta avlayacak sinek bulunur. Nefret ediyorum yağmurdan!”

Arkadaşının aksine her şeyin güzel tarafını görmeyi seven Akkurbağa cevap vermeden edemezmiş: “Haksızlık etme lütfen! Sırf senin keyfin bozuldu diye güzelim yağmura niye düşman oluyorsun ki? Hem söylesene, yağmur yağmasa bizim evimiz-yurdumuz olan dereler, sazlıklar, bataklıklar kalır mı ortada?”

Elbette o bu sözlerini tamamlayamadan Karakurbağa atırmış:

“Tamam tamam, bay çok bilmiş kurbağa! Biliyor musun, sen tam da insanların sözünü ettiği şu Polyanna’ya benziyorsun. Mutluluk rolü oynayacağım diye saçma sapan sözler ediyorsun. Hani, uçurumdan aşağı düşsen, ‘bak ne güzel uçuyorum’ diyeceksin neredeyse. Azıcık gerçekçi olsan ya canım!”

Akkurbağa genelde bu tür tartışmaları uzatmak istemez ve şöyle dermiş:

“Gerçeği görmek için asıl kendi kötümser bakışını terk etmelisin.”

İşte böyle iki zıt kutupmuş kurbağalarımız...

Günlerden birgün canları sıkılınca derenin yakınındaki köye doğru gitmeye karar vermişler.

Akkurbağa:

“İstersen fazla yaklaşmayalım, biliyorsun yaramaz çocuklar bizi görürse canımızı acıtabilirler” dediyse de, Karakurbağa ısrar etmiş:

“Akşamın bu karanlığında çocuklar bizi nereden görsün Allah aşkına! Şu en yakındaki evin oraya kadar gidelim, sonra geri döneriz. Korkaklığı bırak şimdi.” Akkurbağa, korkaklıkla suçlanmaktan çekindiğinden, çaresiz kabul etmiş.

Köye girmişler ve evin yanına gelmişler. Akkurbağa sıkıntılı bir vıraklama ile “Hadi, artık dönelim, içimde kötü duygular var!” demiş demesine, ama Karakurbağa heyecanla atılmış:

“Gel bir oyun oynayıp öyle dönelim. Şuradaki yüksek kovayı görüyor musun? İkimiz aynı anda üstünden zıplayacağız. Bakalım yarışmayı kim kazanacak?”

“Akşamın bu vaktinde bırak böyle çocuklukları lütfen!” diye itiraz edecek olmuş Akkurbağa, ancak yaramaz arkadaşı bir türlü fikrinden vazgeçmemiş. Hatta “Dediğimi yapmazsan, seninle artık arkadaş olmam!” diye tehdit bile savurmuş. Bunca yıllık arkadaşını kaybetmek istemeyen Akkurbağa bu teklifi de istemeye istemeye kabul etmiş.

İki kurbağa hızla koşup zıplamışlar. Ama ne olduysa o zaman olmuş ve tam kova dedikleri şeyin üzerinde çarpışıp içine düşmüşler! Acı gerçeği o zaman anlamışlar: üzerinden atlamaya çalıştıkları o şey, yarısına kadar dolu kocaman bir süt güğümü değil miymiş meğer!

Yorulana kadar giriştikleri denemelerin sonucunda başka bir gerçeği daha anlamışlar: Güğümün kenarları zıplayıp çıkmalarına imkân vermeyecek kadar yüksekmış. Karakurbağa ümitsizlik içinde haykırmış:

“Mahvolduk! Buradan çıkmamız mümkün değil! Bu güğümün içinde ölüp gideceğiz.”

“O kadar kolay pes etme bakalım” diye karşılık vermiş Akkurbağa. “Çıkmadık candan ümit kesilmez. Kim bilir, hiç ummadığımız bir anda imdadımıza yardımsever bir el yetişir belki de.”

Karakurbağa acı bir kahkaha attıktan sonra şöyle demiş:

“Benim kurbağa Polyannam! Neler sayılıyorsun sen? Bari böylesi bir haldeyken hayal görmekten vazgeç.”

“Ben hayal filan görmüyorum. Nasıl bilmiyorum, ama buradan kurtulacakmışız gibi bir his var içimde. Kendini koyuverme sakın!”

Ne yazık ki, Karakurbağa'nın ümitsizliği her geçen dakika bütün kalbini daha çok kaplamış ve ümitsizliği arttıkça bacaklarındaki güç ve kuvvet de azaldıkça azalmış. Ve en sonunda:

“Bacaklarımda derman kalmamış. Hakkını helal et kardeşim!” deyip sütte yüzmekten vazgeçmiş. Bir-iki dakika sonra da son nefesini vermiş...

Akkurbağa arkadaşının bu kadar kolay vazgeçip ölmesine çok üzülmüş, fakat ümidini hiç yitirmemiş. Sürekli şu şekilde yalvarmış Allah'a:

“Darda kalanların sesini ancak Sen duyar, onların imdadına ancak Sen koşarsın! Senin rahmet ve şefkatin süt güğümüne düşmüş zavallı bir kurbağaya da yetişir elbet! Kurtar beni Allahım!”

Akkurbağa bu şekilde yalvarırken, bir taraftan da sebebini bilmeden sütün içinde var gücüyle çırpınmış. Karanlıkta, yapayalnız, çaresiz, ama hiç ümitsizliğe düşmeden... çırpınmış, çırpınmış, çırpınmış.

Bu hal dakikalarca devam etmiş.

Bir ara arka tarafından ayağına birşey çarpmış. Dönüp baktığında bunun irice bir tereyağı topağı olduğunu görmüş. Oraya nereden geldiğini düşününce, bu tereyağının farkında olmadan kendi çırpınışlarıyla meydana geldiğini anlamış. Gözleri sevinçle parlamış, çünkü bu onun kurtuluş vesilesi olabilirmiş!

Azalmaya yüz tutan gücü, ummadığı kadar artmış. Bu defa niçin yaptığını bilerek bacaklarını yine çırpıp durmuş. Bir saat kadar sonra tere yağ topağı o kadar büyümüş ki, onun üstüne basıp zıpladığı gibi güğümün dışına atlamış ve ilk sözü şu olmuş:

“Rahmetinden ümidimi kestirmediğin ve imdadıma yetiştiğin için Sana şükürler olsun Allahım!”

KISILIK

Sınıf, öğrencilerin gürültü patırtısıyla sallanırken sert görünümlü hoca kapıda beliriyor. Sınıfa bir bakış atıp kürsüye geçiyor.

Tebeşirle tahtaya kocaman bir (1) rakamı çiziyor.

"Bakın" diyor.

"Bu, kişiliktir. Hayatta sahip olabileceğiniz en değerli şey... "

Sonra (1)'in yanına bir (0) koyuyor:

"Bu, başarıdır. Başarılı bir kişilik (1)'i (10) yapar".

Bir (0) daha...

"Bu, tecrübedir. (10) iken (100) olursunuz".

Sıfırlar böyle uzayıp gidiyor:

Yetenek... disiplin... sevgi...

Eklenen her yeni (0)' ın kişiliği 10 kat zenginleştirdiğini anlatıyor hoca... Sonra eline silgiyi alıp en baştaki (1)'i siliyor. Geriye bir sürü sıfır kalıyor. Ve Hoca yorumu patlatıyor:

"Kişiliğiniz yoksa, öbürleri hiçtir".

Sınıf, mesajı alıp sessizliğe gömülür...

KURABIYE HIRSIZI

Bir gece genç bir kadın havaalanında uçağının kalkmasını bekliyordu. Daha epey dükkandan bir kitap ve bir paket de kurabiye alıp, kendisine oturacak bir yer bulmuştu. Kendisini okumaya öyle kaptırmıştı ki, yanında oturan adamın aralarındaki pakette paket yarıya geldiğinde fark edebildi. Görmezden gelmeye karar verdi. Gözü bir yere "kurabiye hırsızı" yavaş yavaş kurabiyelerini tüketirken. Her kurabiyeye uzandığında. Sonunda pakette tek bir kurabiye kalınca " Bakalım şimdi ne yapacak?" dedi kendi gülümsemeyle son kurabiyeyi aldı, ikiye böldü. Yarısını ağızına atıp, diğer yarısını "ne cüretkar ve kaba bir adam" diye düşündü kadın. Hayatında bu kadar sinirlendiği Uçağının kalkacağı anons edildiğinde eşyalarını topladı ve dönüp "kurabiye hırsızı" çıkış kapısına yürüdü. Uçağa bindi, koltuğuna oturdu. Bitmek üzere olan kitabını içinde duran bir paket kurabiyeyi gördü. Adamın onunla kurabiyelerini paylaştığını anladı üzüntüyle. Kaba ve cüretkar olan "kurabiye hırsızı" asıl kendisiydi.

BEBEK

Genç kadın, bebeğin güzelliği karşısında büyülenmiş gibiydi. Kıvırcık sarı saçları, iri mavi gözleri, kalkık bir burun ve küçük kırmızı dudaklarıyla bir kartpostalı andıran bebek, kadının şimdiye kadar gördüğü en cana yakın kız çocuğuydu.

Onun ipek yanaklarını daya doya öpmek ve cennet kokusunu içine çekmek için eğildiğinde:

"Dokunma bana!" diye bir ses duydu.

"Beni okşamaya hakkın yok senin... "

Kadın korkuyla irkilip etrafına bakındı. Bebekle kendisinden başka içerde kimse yoktu. Aynı sesi tekrar duyduğunda bebeğe döndü.

Aman Allahım! Yeni doğmuş gibi görünmesine rağmen konuşan oydu.

"Bana yaklaşmanı istemiyorum" diye devam etti.

"Hemen uzaklaş benden... "

Kadın, biraz olsun kendini toplayarak:

"Çocuklarımız hep erkek oluyor" dedi.

"Onlar da güzel ama kız çocukları başka. Bu yüzden seni öpmek istedim."

"Beni öpemezsin" diye ağlamaya başladı bebek.

"Benim de seni öpemeyeceğim gibi... "

"Neden?" diye sordu kadın.

"Neden öpemezsin ki?"

Bebek, hıçkırıklara boğulurken:

"Bunun sebebini bilmen gerekir" dedi.

"Düşünürsen mutlaka bulacaksın... " Kadın, neler olup

bittiğini hatırlamak üzereyken kendine geldi. Özel bir hastanenin en lüks odasında yatıyor ve narkozun tesirinden midesi bulanıyordu. Aile dostları olan tanınmış doktor, odayı dolduran çiçeklerden bir tanesini vazodan çıkartıp kadına uzatırken:

"Geçmiş olsun hanımefendi" dedi.

"Başarılı bir kürtajdı doğrusu.

Ha! Sahi, "kız"mış aldığımız bebek."

Cüneyd Suavi

MAVI KURDELE

New York'ta yaşayan bir öğretmen, Lise son sınıftaki öğrencilerinin "diğer insanlardan farklı özelliklerini" vurgulayarak onurlandırmaya karar vermiştir. California'dan, Helice Bridges tarafından geliştirilmiş süreci kullanarak, her bir öğrencisini teker teker tahtaya kaldırır. İlk önce öğrencilere sınıf ve kendisi için ne kadar özel ne kadar özel olduklarını belirtir. Sonra her birine üzerinde altın harflerle "Siz çok önemlisiniz" yazılı birer mavi kurdele verir. Daha sonra kabul görmenin toplum üzerinde ne gibi etkileri olacağını anlayabilmek amacıyla sınıfına bir proje yaptırmaya karar verir. Her bir öğrencisine üçer tane daha kurdele verip, onlardan bu töreni gerçek dünyada devam ettirmelerini ister. Öğrenciler, daha sonra sonuçları takip edecek, kimin kimi onurlandırdığını tespit edecek ve bir hafta boyunca sınıfa bilgi vereceklerdir.

Çocuklardan biri, gelecekteki kariyer çalışmaları için kendisine yardımcı olan yakınlarındaki bir şirketin üst düzey görevlisini onurlandırmış, adamın yakasına mavi kurdeleyi iliştirmişti. Ardından, iki tane daha kurdele vermiş ve;

"Sınıfça bu konuda bir projemiz var. Sizden onurlandırmanız için birini bulmanızı istiyoruz. Onurlandırdığınız insanlara ekstra kurdele de verin. Böylece onlar da bu projenin devam etmesi için başkalarını bulabilirler. Daha sonra, lütfen bana ne olduğu konusunda bilgi verin" diye rica etti. O gün üst yönetici, suratsız biri olarak bilinen patronunun yanına gitmeye karar verdi. Patronun odasına girdi ve onun "iş dünyasında bir deha olduğundan ötürü" onu takdir edip örnek aldığını söyledi. Bu mavi kurdeleyi yakasına takması için izin verip vermeyeceğini sordu? Şaşkına dönen patron;

"Tabi ki " şeklinde cevap verdi. Yönetici mavi kurdeleyi, patronun tam kalbinin üstüne, ceketine iliştirdi. Ekstra kurdeleyi verirken de;

"Bana bir iyilik yapar mısınız?... Siz de bu kurdeleyi onurlandırmak istediğiniz birine verir misiniz?... Bunu bana veren çocuk, okulda bir proje yaptıklarını söyledi. Bu kabul görme töreninin devam etmesi gerekiyormuş. Böylece "bunun, insanları nasıl etkilediğini belirleyeceklermiş... " dedi...

O gece patron evine geldiğinde, on dört yaşındaki oğlunun yanına oturdu. "Bugün inanılmaz bir şey oldu" dedi. "Ofisteydim. Üst düzey yöneticilerimden biri içeri geldi, bana hayran olduğunu söyleyip, "iş dünyasında bu kadar başarılı olduğum için" göğsüme bu kurdeleyi iliştirdi... Bir hayal etmeye çalış... Benim bir dahi olduğumu düşünüyor... "Siz çok önemlisiniz" yazılı bu kurdeleyi tam göğsümün üstüne taktı. Bana ekstra bir kurdele verdi ve onurlandıracak başka birini bulmamı istedi. Arabayla eve gelirken, bu mavi kurdeleyle kimi onurlandırabileceğimi düşündüm ve aklıma sen geldin... Ben "seni" onurlandırmak istiyorum. Günlerim aşırı yorucu geçiyor. Eve gelince sana pek ilgi gösteremiyorum. Bazen derslerden aldığın notları beğenmeyince veya odanı toparlamayınca sana bağırıp çağırıyorum... Oysa bu gece bir şekilde buraya oturup, sana benim için ne kadar farklı ve özel olduğunu söylemek istedim. Annen gibi sen de benim hayatımdaki en önemli insansın. Sen mükemmel bir çocuksun. "Seni seviyorum" diye devam etti...

Şaşkına dönen çocuk ağlamaya başlamıştı... Bütün vücudu titriyordu... Başını kaldırdı, gözleri yaş içinde babasına baktı, ve:

"Yarın intihar edecektim baba" dedi... "Baba, ben senin... çünkü ben senin... beni hiç sevmediğini... beni hiç önemsemediğini düşünüyordum... Ama artık her şey çok farklı. Sen baba, şu an... oğlunun hayatını kurtardın!..."

Sizin de sevginizi duymak, hissetmek isteyen insanların var olduğunu sakın unutmayın...

MUCİZE

Sally, küçük kardeşi George hakkında anne ve babasının konuşmalarını duyduğu zaman yalnızca sekiz yaşındaydı. Kardeşi çok hastaydı ve onu kurtarabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

George'ın yalnızca çok pahalıya mal olacak bir ameliyatla kurtulma şansı vardı fakat bunun için yeterli paraları yoktu. Babasının, umutsuz bir biçimde annesine şöyle fısıldadığını duymuştu Sally:

"Yalnızca bir mucize onu kurtarabilir."

Bu sözleri duyar duymaz, usulca kendi odasına yürüdü Sally. Domuz biçimindeki kumbarasını gizlediği yerden çıkartarak içindeki paraları yavaşça yere dökerek saymaya başladı. Yanılgıya düşmemek için tam üç kez saydı kumbaradan çıkardığı bozuk paraları. Sonra hepsini cebine koyarak aceleyle evden çıkıp, köşedeki eczaneye gitti.

Eczacının dikkatini çekebilmek için büyük bir sabırla bekledi. Eczacı çok yoğun ve bir adama ilaçlarını nasıl kullanacağını anlatıyordu. Bu yoğun çalışmanın arasında sekiz yaşındaki bir çocukla ilgilenmeye hiç niyeti yoktu ama Sally'nin beklediğini görünce

"Evet, ne istiyorsun söyle bakalım" dedi. "Biraz acele et, gördüğün gibi beyefendiyle ilgileniyorum" diyerek yanındaki şık giyimli adamı gösterdi.

Sally "Kardeşim" dedi. Sessizce yutkunduktan sonra devam etti: "Kardeşim çok hasta, bir mucize almak istiyorum."

Eczacı Sally'e bakarak:

"Anlayamadım" dedi.

"Şeyy, babam 'Onu ancak bir mucize kurtarabilir' dedi, bir mucize kaç paradır, bayım?" Eczacı Sally'e sevgi ve acımayla baktı bu kez: "Üzgünüm küçük kız, biz burada mucize satmıyoruz, sana yardımcı olamayacağım" dedi.

Sally o kadar kolay vazgeçmek istemedi. Eczacının gözlerinin içine bakarak "Karşılığını ödemek için param var benim, bana yalnızca fiyatını söylemeniz yeterli" dedi. Bu arada Sally ve eczacının yanında bekleyen iyi giyimli bey Sally'e dönerek "Ne tür bir mucize gerekiyor kardeşin için küçük hanım? diye sordu.

"Bilmiyorum" dedi Sally. Sonra gözlerinden aşağı süzülen yaşlara aldırmaksızın devam etti: "Tek bildiğim, o çok hasta ve annem ameliyat olmazsa kurtulamayacağını söyledi ailemin de ameliyat için ödeyebilecekleri paraları yok. Ama babam "Onu ancak bir mucize kurtarabilir" deyince ben de paramı alıp buraya geldim." "Peki, ne kadar paran var?" diye sordu iyi giyimli adam. "Bir dolar ve onbir sent" dedi Sally. "Ve dünyadaki tüm param bu!" "Bu iyi bir şans, küçük kardeşini kurtarmak için gerekli olan mucize için yeterli bu para" dedi, iyi giyimli adam.

Adam bir eline parayı aldı, öteki eliyle de Sally'nin elini tutarak "Beni yaşadığın yere götürür müsün lütfen?" diye sordu. "Küçük kardeşini ve aileni tanımak istiyorum" dedi. İyi giyimli adam Dr. Carlton Armstrong'du ve George için gerekli olan ameliyatı yapabilecek tanınmış bir cerrahtı.

Ameliyat başarıyla sonuçlanmış ve aile hiçbir ödeme yapmamıştı. Hep birlikte mutluluk içinde evlerine döndükleri zaman hâlâ yaşadıkları olayların etkisinden kurtulamamışlardı. Anne:

"Hâlâ inanamıyorum. Bu ameliyat bir mucize! Doğrusu maliyeti ne kadardır merak ediyorum" dedi. Sally kendi kendine gülümsedi. O bir mucizenin kaça

malolduğunu çok iyi biliyordu. Tam tamına bir dolar ve onbir sent!

SAKAT KOPEK

Mandelson 12 yaşında fakir bir ailenin çocuğudur. hayatta tek tutkusu köpeklerdir. Her gün pet shopları gezip, köpeklere bakıp onlardan bir tanesine sahip olacağı günü hayal edermiş. Her zaman babasına yalvarıp kendisine köpek alabilmesi için gerekli parayı vermesini ister, ama babası maddi imkanları yüzünden karşı çıkınca da çok üzülürmüş.

Bu nedenle bütün harçlıklarını biriktirip babasını da razı edip biraz daha para toplamış. Doğruca çarşıdaki hayvan dükkanına gitmiş. Bir köpek beğenmiş. Dükkan sahibine fiyatını sormuş. Adam:

"O köpek satılık değil!" cevabını verince; Mandelson gayri ihtiyari nedenini sormuş. Adam:

"O köpeği satamam çünkü onun bir ayağı yok" demiş. Çocuk:

"Olsun ben onu istiyorum" demiş. Adam:

"Evlat o köpek sana istediğini veremez" diye eklemiş. Çocuk:

"Ne gibi?" diye karşılık verince; adam:

"O koşamaz, seninle oynayamaz, yani seni eğlendiremez" demiş. Çocuğun ısrarlarına dayanamayan dükkan sahibi köpeği çocuğa hediye etmek istemiş. Fakat Mandelson teklifi reddedip cebindeki bütün parasını adama uzatmış. Adam isteksiz ama çocuğun köpek sevgisinden duyduğu sevinçle parayı alıp, Mandelson'a:

"Evlat bu köpeğin sakat olduğunu bile bile neden o kadar ısrar ettin?" diye sorunca Mandelson pantolonunun paçasını aralayıp protez bacağını göstererek su yanıtı vermiş: "siz o köpeği bana sakat olduğu için vermek istemediniz, ama inanın beni ondan daha iyi hiçbiri mutlu edemezdi!"

SEDEF CICEGI

Mahkeme salonunda, seksenlerindeki yaşlı çiftin durumu içler acısıydı. Adam inatçı bakışlarla suskun, Nine'nin ağlamaktan iyice çukurlaşmış gözleri ve keskin çizgileriyle bıkkın bakışları süzüyordu etrafını... Ve hakim tokmak sesiyle sustu uğultu ve tok sesiyle, sözü yaşlı kadına verdi, hakim...

"Anlat teyze neden boşanmak istiyorsun... ?" Yaşlı kadın derin bir nefes çektikten sonra baş örtüsüyle ağzını aralayıp, kısılmış sesiyle konuşmaya başladı... "Bu herif yetti gari, 50 yıldır bezdirdi hayattan... "

Sonra uzunca bir sessizlik hakim oldu mahkeme salonunda... Sessizlik bu tür haberleri her gün manşet yapan gazetecilerden birinin flaşıyla bozuldu, kim bilir nasıl bir manşet atacaklardı, yaşanmış 50 yılın ardından... Çok sayıda gazeteci izliyordu davayı, kadın neler diyecekti.. Herkes onu dinliyordu.. Yaşlı kadının gözleri doldu... Ve devam etti...

"Bizim bir sedef çiçeği vardı, çok sevdiğim.. O bilmez... 50 yıl önceydi.. O çiçeği bana verdiği çiçeklerin arasından kopardığım bir yaprağı tohumlamıştım, öyle büyüttüm.. Yavrumuz olmadı, onları yavrum bildim... Bir süre sonra çiçek kurumaya başladı. O zaman adak adadım... Her gece güneş açmadan önce bir tas suyla sulayacağım onu diye... İyi gelirmiş dedilerdi... 50 yıl oldu, bu herif bir gece kalkıp bir kere de bu çiçeği ben sulayayım demedi... Ta ki geçen geceye kadar... O gece takatim kesilmiş.. Uyuyakalmışım... Ben böyle bir adamla 50 yıl geçirdim... Hayatımı, umudumu her şeyimi verdim... Ondan hiçbir şey göremedim.. Bir kerecik olsun, benim bildiğim görevlerden birisini yapmasını bekledim... . Onsuz daha iyiyim, yemin ederim"

Hakim, yaşlı adama dönerek ; "Diyeceğin bir şey var mı baba" dedi.

Yaşlı adam bastonla zor yürüdü kürsüye, o ana kadar suçlanmış olmanın utangaçlığını hissettiren yüz ifadesiyle hakime yöneldi.

"Askerliğimi, reisicumhur köşkünde bahçıvan olarak yaptım, o bahçenin görkemli görünümüyle büyümesi için emeklerimi verdim... Fadime'mi de orada tanıdım... Sedefleri de... Ona en güzel çiçeklerden buketler verdim... O çiçeklerle doludur bahçesi... Kokusuna taptığım perişan eder yüreğimi... İlk evlendiğimiz günlerin birinde boyun ağrısından onu hekime götürdüm... Hekim çok uzun süre uyanmadan yatarsa boynundaki kireç sertleşir, kötüleşir dedi.. Her gece uykusunu bölüp, uyanсын, gezinsin dedi... Hekimi pek dinlemedi, bizim hatun... lafım geçmedi... O günlerde tesadüf bu çiçek kurudu... Ben ona gece sularsan geçer dedim.. Adak dilettilim... Her gece onu uyandırdım. Ve onu seyrettim... O sevdiğim kadının yavrusu bildiği çiçekleri sularken seyrettim... Her gece o çiçek ben oldum... Sanki... Ona bu yüzden tapabilirdim... " dedi adam o yaştaki bir adamdan beklenmeyecek ifadelerle...

"Her gece o yattıktan sonra uyandım... Saksıdaki suyu boşalttım... Sedef gece sulanmayı sevmez, hakim bey.. Geçen gece de... Yaşlılık.. Ben de uyanamadım.. Uyandıramadım... Çiçek susuz kalırdı amma, kadının boynu yine azabilirdi... Suçlandım.. Sesimi çıkartamadım... "

O an Mahkeme salonunda her şey sustu... Ertesi sabah gazeteler "Sedef susuz kaldı" diye yine yalnızca neticeyi haber yaptılar...

SEVGI

Otobüs yolcuları elinde beyaz bir baston taşıyan genç ve güzel kadının otobüse binisini içten gelen bir sempati ile izlediler..

Basamakları geçti. Bos olduğu söylenen koltuğu el yordamı ile buldu. Oturdu.. Çantasını kucağına aldı. Bastonu koltuğa yasladı. 34 yaşındaki Susan, bir yıldır görmüyordu. Bir yanlış teşhis sonucu görmez olmuş, birden karanlık bir dünyanın içine düşmüştü. Öfke.. Kızgınlık.. Kendine acıma..

Hayatta tek dayanağı artık kocası Mark'tı.. Mark hava kuvvetlerinde subaydı. Susan'ı bütün kalbi ile seviyordu. Susan gözlerini kaybedince, Mark karısının içine düştüğü umutsuzluğu hemen farketmişti. Ona yeniden güç kazanması, kaybettiği kendine güvene yeniden sahip olması için yardım etmeliydi. Susan gene kendi kendine yeterli olduğuna inanmalı, kimseye bağımlı olmadan yasayabilmeliydi.

Sonunda Susan'ı isine dönmeye ikna etti. Peki ama evden işe nasıl gidecekti?.. Genelde otobüsle giderdi. Ama şimdi koca kenti bir uçtan ötekine tek başına geçmekten korkuyordu. Mark her sabah onu arabası ile ise bırakmayı önerdi. Kendi isi tam aksi yönde olduğu halde.. İlk günler Susan kendini rahat hissetti. Mark da,

"Görmüyorum, artık hiçbir işe yaramam" diyen karısını çalışmaya başlattığı için mutluymuştu. Ama bir süre sonra Mark işlerin iyi gitmediğini farketti. Başkasına bağımlı yaşamın Susan'ı mutlu etmesi mümkün değildi. İşe eskiden olduğu gibi kendi başına otobüsle gitmeliydi. Ama Susan hala o kadar hassas, o kadar kırılğan, o kadar öfkeliydi ki.. Ne yapabilirdi?.. "Otobüs" lafı ağzından çıkar çıkmaz, Susan öfkeyle haykırdı..

"Nasıl yaparım?.. Görmüyor musun ben körüm!.. Nerde olduğumu nerden bilirim, nereye gittiğimi nasıl anlarım.. Galiba sana ağır gelmeye başladım, beni başından atmaya çalışıyorsun.."

Duydukları Mark'ın kalbini fena halde kırdı. Ama ne yapacağını biliyordu..

"Her sabah ve akşam otobüsünü arabamla takip edeceğim. Sen bu yolculuğu tek başına yapmaya hazır olana dek sürecek bu.."

Tam iki hafta Mark, Susan'ın otobüsünün arkasından gitti.. İki hafta boyu karısına görme dışındaki duyularını nasıl kullanacağını anlattı. Özellikle duymanın pek çok sorunu çözeceğini izah etti. Kulakları ona nerede olduğunu söyleyebilirdi. Yeni yaşam tarzına alışmasına yardımcı olabilirdi. Otobüs şoförü ile ahbap olursa, her şey kolaylaşır, şoför her gün ona önde bir yer bile ayırırdı.

Nihayet Susan, yolculuğu tek başına yapmaya hazır olduğunu hissetti.

Pazartesi sabahı geldi.. Ayrılırken, otobüsünün geçici eskortu kocasına, hayattaki en büyük dostuna sarıldı.. Gözleri yaşla doluydu Susan'ın.. Kocasına öyle teşekkürle doluydu ki.. Onun sabrı, sadakati, desteği ve sevgisiyle umutsuzluk uçurumundan nasıl çıkmış, nasıl yeniden hayata dönmüştü.. "Allahımsarladık" dedi kocasına ve uzun zamandan beri ilk defa ters yönlerde yola çıktılar. Pazartesi.. Salı.. Çarşamba.. Her gün mükemmel geçti Susan için.. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Yapıyordu.. Başarıyordu.. Tek başına başarıyordu.. Kendi kendine gidip gelebiliyordu iste..

Cuma sabahı, Susan her günkü gibi otobüse bindi.. Ofisinin karşısındaki durakta inerken bilet parasını uzattı şoföre.. "Sizi kıskanıyorum bayan" dedi, şoför..

Susan şoförün başkasına hitap ettiğini düşündü.. Bir körün gıpta edilecek nesi olabilirdi ki?.. "Neyimi kıskanıyorsunuz benim" diye sordu şoföre..

"Sizin kadar sevilme, sizin kadar şefkat ve sevgiyle korunmak çok hoş bir duygu olmalı bayan" dedi şoför..

"Nasıl yani" dedi, Susan.. "Bir haftadır, her sabah yakışıklı bir subay kösede duruyor ve siz otobüsten inene kadar izliyor. Yolu kazasız geçmenize bakıyor, ofisinize girene kadar oradan ayrılmıyor. Sonra size bir öpücük yolluyor, elini sallıyor ve yürüyüp gidiyor. Siz çok talihli bir kadınsınız bayan.."

Mutluluk göz yaşları Susan'ın yanaklarından akmaya başladı. Ve birden hatırladı.. Mark'ı hiç görmüyordu ama, bir haftadır yanında olduğunu hem de öyle kuvvetli hissediyordu ki..

Talihli, gerçekten çok talihli idi. Öyle bir armağan vermişti ki ona hayat, görmekten daha değerliydi.. Bu armağanın varlığına inanması için görmesi gerekmiyordu. Sevginin aydınlatmayacağı hiçbir karanlık yoktu çünkü..

SEVGI AGACI

Bir zamanlar, uçsuz bucaksız bir kum çölünün ortasında, yemyeşil yaprakları ile dibine gölge ve serinlik veren bir ağaç varmış. Çölün kavurucu ve acımasız sıcağı, kumları kızdırır ama bu ağacın yeşil yapraklarını kurutamazmış. Kızgın güneş ne yaparsa yapsın, yapraklar hep yeşil ve parlak olmuş. Güneşin sıcağından bunalıp kaçan tüm hayvanlar, bu ağacın gölgesinde dinlenir, esen rüzgarın tüylerini okşayışına kendilerini kaptırıp, uyuklarmışlar kaygısızca. Ağacın dalları arasına yuva yapmış olan kuşlar, yaprakların gölgesinde güneşten korunup, kanat çırparak daldan dala uçuşur, şarkılar söylemişler mutluluk içinde.

Çölün ortasında, kızgın kumlarla çevrili bu ağacın nasıl beslendiğini mi merak ediyorsunuz? Söyleyeyim: Sevgi ve mutlulukla beslenirmiş bu ağaç. Diğer ağaçlar gibi topraktaki suyu ve besinleri çölde bulamadığı için, sevgi ve mutluluktan sağlarmış gereksinimini. Bu ağacın sevgiden oluşan besini, diğer tüm ağaçlardan ayrı bir özellik katarmış ona. Yaprakları daha canlı, gölgesi daha serin, gövdesi daha güçlüymüş. Ona "Sevgi Ağacı" derlermiş. Gölgesinde barınan hayvanların sevgisi, dallarında ötüşen kuşların neşesi, ağacı sevindirirmiş. Bu uçsuz bucaksız çölde işe yaradığını anlayıp, daha çok sevgi ve mutluluk yaymak için yaşarmış. Güneş bile, o kavurucu sıcağını tüm çöle yayan, suyu buharlaştıran, toprağı kurutan acımasız güneş bile, ona sevgi ile eğilir, ışınlarını ağacın üstüne yansıtmamaya çalışırmış. Ağaç, dibindeki hayvanların sevgisi çoğaldıkça büyür, büyüdükçe dallarını açar, yapraklarını kabartır, daha çok gölge yapmaya çalışırmış. Rüzgar da onu pek severmiş. Çölde köşe bucak dolaşıp, kumları öfkeyle bir yerden ötekine savurup duran rüzgar bile, ağacın çevresine gelince yumuşar, gölgesinde uyuklayan hayvanları serinletmeye çalışırmış. Hafif hafif estikçe, ağaç da yapraklarını sallar, çöl sıcağını uzaklaştırırlarmış el birliğiyle.

Çöl ortasındaki Sevgi Ağacı, gölgesinde yaşayan hayvanların sevgi ve mutluluğu ile beslenip büyürken, gölgesindeki hayvanları da mutlulukla doyururmuş. Ağacın gölgesinde kedi ile fare kucak kucağa uyurken, köpekler kedilerin tüylerini yalarmış. Ağacın gölgesi büyüdükçe, altında daha çok hayvan barınır olmuş. Ağacın yaprakları büyüdükçe kalp biçimini alıyor, sevgi ile çarpıyormuş "pıt, pıt" diye.

Bir gün, tüm hayvanlar Sevgi Ağacı'nın gölgesinde mutluluk içinde yaşayıp giderken, uzaktan bir tilkinin kumlar üzerinde sürünerek ağaca doğru geldiğini görmüşler. Hepsi birden el etmişler tilkiye, "Çabuk yürüsün, ağacın gölgesine sığınsın" diye. Tilki tam ağaca yaklaşacağı sırada, sıcak çöl güneşi onun tüm gücünü emivermiş. Zavallı tilki, bitkin bir durumda kumlar üzerinde serilip kalmış boylu boyunca. Hemen üç küçük çöl faresi, kumların arasında yuvarlana yuvarlana, ölmek üzere olan tilkiye koşmuşlar. Kuyruğundan ve ayaklarından çekiştire çekiştire, ağacın gölgesine taşımışlar onu bin bir güçlkle. Tilki kendinden geçmiş bir durumda, ağacın gölgesinde hareketsiz yatarken, tüm hayvanlar sevinç çığlıkları atmışlar: "Yaşasın tilkicik kurtuldu" diye.

1. Hepsi de Sevgi Ağacı'nın gölgesinin tilkiyi iyi edeceğini, bitkin ve baygın yatan tilkinin bir süre sonra kendine geleceğini biliyorlarmış. Sevgi Ağacı, çevresindeki hayvanların düşündüklerini doğrularcasına, kalp biçimindeki yapraklarını eğmiş tilkinin üzerine. Dallarını ve yapraklarını sallamış, serinletmiş sıcaktan bitkin düşen tilkiyi. Sonra rüzgar yardıma gelmiş. En yumuşak okşayışı ile serin serin üflemiş tüylerini. Diğer hayvanlar sevinç gösterisini sürdürmüşler, "Ağaç daha çok beslensin, tilkiyi kurtarsın" diye. Kuşlar cıvıl cıvıl ötüşmüşler, "Yapraklara renk gelsin, pıt pıt kalp gibi çarpsın" diye. Sevgi ve mutluluk ilacını alan tilki, yavaş yavaş kendine gelmeye başlamış. Önce soluk almış derinden. Ciğerlerine sevgi ve mutluluğu çekmiş bir nefeste. Kanı ısınmış. Kuyruğunu sallamış mutlulukla. Ayaklarını oynatmış

yavaşça. Kendine gelip gözlerini açınca, çevresinde oynayan, mutluluk çığlıkları atan hayvanlara bakmış gülümseyerek. Sevgi Ağacı onu iyileştirip, eski gücüne yeniden kavuşunca, kendine gelmiş ve birden ayağa kalkmış. Şöyle bir gerindikten sonra silkinmiş. Tüylerine yapışmış çöl kumlarını temizlemiş daha güzel görünmek ve rahatlamak için. Kumlardan arandıktan, Sevgi Ağacı'nın gölgesinde mutluluğu kana kana içip, kendine geldikten sonra, tüm hayvanlara teşekkür etmiş, yardımlarını esirgemeyip, kendisini hayata döndürdüğü için. Ama tilki bu rahat durur mu? Hayvanların arasında dolaştıkça sinsi sinsi, birinden aldığığı diğerine, bire bin yalan katıp, aktarmaya başlamış. Hayvancıklar eskisi gibi birbirlerini sevgi ile okşayacaklarına, birbirlerine hırlamaya başlamışlar. Dişlerini gösterip, bir diğerini kovalamışlar düşmanca. Onların birbirlerine kızıp hırlamaları tilkiyi pek sevindirmiş. Sinsice gülmüş: "Yaşasın, aralarındaki dostluğu yıktım" diye.

Dostluk ve sevgi yıkılıp, hayvanlar birbirlerine düşünce, birlikteliklerinden doğan güçleri kalmayacak, tilki de bir yolunu bulup, tek tek tuzağa düşürüp yiyecekmiş hayvanları. Kurgusunu sinsice uygularken düşünememiş Sevgi Ağacı'na zarar verdiğini. Hayvanların birbirlerine olan sevgisi ve güveni azalınca, ağaç beslenemez olmuş. Önce yaprakları küçülmüş, mutluluk suyunu içemediği için. Sonra güneşin yakıcı ışınlarına engel olamamış. Küçülen yaprakların arasından sızan ışınlar, gölgesini azaltmış. Barış yok olmuş. Barışın yerini korku ve kuşku almış. Kuşlar dallar arasında kaçışıp durmuşlar, tilkinin tuzağından kurtulmak için. İçlerine bir korkudur girmiş. Korkan kuş ötebilir mi? Susmuşlar hepsi de. Sevgi olmayınca güçsüz kalan ağacın dalları zayıflamış, yaprakları dökülmüş süzülerek. Rüzgar da yardım edemez olmuş ağaca. Sıcak kumlar üflemiş gölgesine.

Tüm hayvanlar, kum fırtınalarından korunmak için kovuklara sinmişler, birbirlerinden uzak. Kaçışan, kovalanan hayvanlar varmış ağacın tükenmek üzere olan gölgesinde... Bu duygusal yıkımı gören üç küçük fare bir kenara çekilip, aralarında bir plan yapmışlar, diğer hayvanlar görmeden, kimse ne yapmak istediklerini bilmeden, tilki duymadan. Bir gün tilki sıcakta uyuklarken miskin miskin, yanına yaklaşmışlar sessizce. Zayıflamış gölgeden sürükleyerek, kızgın çöl kumunun üzerine taşımışlar tilkiyi uyandırmadan. Sıcak çöl güneşi durur mu? Hemen atılmış tilkinin üzerine. Daha önce yarım kalan işini bitirmiş. Almış tilkinin tüm gücünü. Sıcak çöl güneşi tilkinin gücü ile doyarken, üç küçük fare, zayıflamış gölgenin altında duran diğer hayvanlara seslenmişler. Aralarındaki kavgaya son vermelerini, yoksa sevgi ağacının tümüyle güçsüz kalacağını, kendi sonlarının da tilkininkinden pek farklı olmayacağını anlatmışlar dilleri döndüğünce. Önce hayvanlar homurdanmış ve farelerin sözlerine kulak asmak istememişler, ama her an gücü tükenen Sevgi Ağacı'nın acı dolu yakarışları ve ağlayarak dökülen yapraklarını görünce çaresiz boyun eğmişler söylenenlere. Birbirlerine sarılıp özür dilemişler. Eskisi gibi barış, sevgi ve mutluluk içinde yaşamak istediklerini dile getirmişler ağlayarak. Utanç gözyaşları oluk oluk aktıkça, birbirlerine duydukları kını temizlemiş kalplerinden. Sonra, kıpır kıpır çarpıntılarla sevgi yeniden filizlenmiş. Çiçekler açmaya başlamış kalplerde. Gülmüşler olanlara, kurnaz tilkinin yaptıklarını düşünüp. Kuşlar da ötmeye başlamışlar mutluluğu müjdeleyerek. Aralarındaki sevgi yeniden yeşerince, Sevgi Ağacı da susadığı mutluluktan içmiş kana kana. Böylece Sevgi Ağacı yeniden canlanıp büyümeye başlamış. Hem de eskisinden daha güçlü ve daha görkemli olmuş... Yaşamları eski günleri aratmayıp daha da iyi olunca tüm hayvanlar bir araya gelmişler. Bir tanecik Sevgi Ağacı'nı korumak istemişler. Onu her yere yaymak için kuşlar görevlendirilmiş. Kuşlar sevgi ağacının tohumlarını uçurup, her gittikleri yere dikeceklermiş. Böylece, Sevgi Ağacı bir yerde solup, yok olmaya yüz tutsa da, bir başka yerde büyümeye devam edebilecekmış. Sevgi Ağacı'nı olası tehlikelerden uzak tutmak ve onu daha güvenle

büyütmek için, görünmez yapmaya karar vermişler. Kuşlar, görünmeyen Sevgi Ağacı tohumlarını, dünyanın her yerine yaymışlar. Zamanla her yerde Sevgi Ağaç'ları büyümüş, kocaman yaprakları, upuzun dallarıyla birbirlerini kucaklamışlar, "Tüm sevgiler ve mutluluklar birleşsin, birbirlerinin gücüne güç katsın" diye.

Dünya üzerinde bir yerlerde, kuyruğunu sallayan köpeğe sevgi ile yaklaşp, onun tüylerini okşayan birisini görürseniz, bilin ki oralarda Sevgi Ağacı vardır. Dallarını eğmiş, kalp biçimdeki yapraklarıyla sevgi pınarından içiyordur. Sevgi Ağacı'nı, el ele gezen, birbirlerini seven, kucaklayıp öpen insanların arasında da görebilirsiniz. Onların sevgisi ile beslenip, mutluluk gölgesi altında onları koruyordur. Sevgi Ağacı'nı göremezseniz, hemen utanç gözyaşları ile kalbinizdeki kini ve kötülükleri yıkayın. Kalbinizde sevgi filizleri açılsın. İnsanları, hayvanları ve doğayı sevin. O zaman her yerde yemyeşil Sevgi Ağaç'larını görürsünüz. Sizi yakıcı güneşten, tilkinin sinsi kurnazlıklarından korumaya çalışır. Size sevgi ve mutluluğun gölgesini, serinliğini sunar. Onun gölgesinde, doğal sevginin mutluluğu ile yaşarsınız sonsuza değin.

BILGISAYAR PROGRAMI

Müşteri: Çok fazla teknik bilgim yok. SEVGİ yüklemek için ne yapmam gerekiyor

Yetkili: İlk adım olarak KALBİM dosyanızı açmanız gerekiyor. Açtınız mı?

Müşteri: Evet. Ancak su anda GEÇMİŞ ACILAR.EXE, DÜŞÜNDÜKÇE.EXE, HASET.EXE VE GÜCENME.EXE isimli programlar da çalışıyor. Onlar çalışırken SEVGİ yükleyebilir miyim?

Yetkili: Problem değil. Yüklediğiniz anda SEVGİ otomatik olarak sisteminizden GEÇMİŞ ACILAR.EXE'yi silecektir. Bir süre daha geçici hafızanızda kalabilir ama artık diğer programları etkilemeyecektir. SEVGİ er geç DÜŞÜK GÜVEN.EXE'yi silerek YÜKSEK GÜVEN.EXE isimli bir modül yükleyecektir. Ancak, siz HASET.EXE ve GÜCENME.EXE'yi mutlaka kapatmalısınız. Bu programlar SEVGİ'nin yüklenmesine engel olur. Onları kapatabilir misiniz lütfen?

Müşteri: Tamam, kapattım. SEVGİ otomatik olarak yüklenmeye başladı. Bu normal mi?

Yetkili: Evet ama unutmayın ki bu sadece bir temel program. Üst versiyonlarının yüklenmesi için başka KALP'lerle bağlantı kurmanız gerekiyor.

Müşteri: Oooops... Daha şimdiden bir hata mesajı verdi. Ne yapmam gerekiyor

Yetkili: Mesaj ne diyor

Müşteri: HATA 412-PROGRAM İÇ SİSTEMDE ÇALIŞMIYOR. Bu ne demek

Yetkili: Endişelenmeyin. Bu sıradan bir problem. SEVGİ programının başka KALPLERDE çalışmaya hazır olduğunu ama henüz sizin KALBİNİZDE çalışmadığını söylüyor. Şu komplike programcılık terimlerinden biri, ama daha sade bir dille "Programın başkalarını SEVEBİLMESİ için öncelikle sizin kendi sisteminizi SEVMENİZ gerektiği" anlamına gelir.

Müşteri: Yani ne yapmam gerekiyor

Yetkili: "KENDİNİ KABULLENME " isimli dosyanın altındaki KENDİNİ AFFETME.doc, KENDİNE GÜVENME.TXT, DEĞERBİLME.TXT ve İYİLİK.doc isimli dosyaların üzerine tıklayıp hepsini "KALBİM" dosyasına kopyalayın. Bir de KENDİ KENDİNE KRITİK.EXE 'YI tüm dosyalardan ve daha sonra da çöp kutunuzdan silerek tamamıyla yok olduğundan emin olun.

Müşteri: Başardım. Hey! KALB'im gerçekten tertemiz dosyalarla doluyor. GÜLÜMSEME.AVI şu anda monitörümde oynuyor ve SICAKLIK.COM, BARIŞ.EXE ve MEMNUNİYET.com KALB'imine içine kopyalanıyor.

Yetkili: O zaman SEVGİ yüklendi ve çalışıyor. Şu andan itibaren her şeyle başa çıkabilmeniz gerekiyor. Yalnız telefonu kapatmadan son bir şey...

Müşteri: Nedir?

Yetkili: SEVGİ programı ücretsizdir. Onu ve onun tüm modüllerini tanıştığınız herkese verin. Karşılığında onlar da başkalarıyla paylaşacak ve sonucunda size tertemiz modüller geri dönecektir. Mutlu yıllar!

Müşteri: Size de!!

SEVGI,ZENGINLIK VE BASARI

Alışverişe gitmek üzere evden çıkan bir kadın, kapısının karşısındaki kaldırımda oturan bembeyaz sakallı üç yaşlıyı görünce önce duraksadı, sonra onları, tüm içtenliğiyle evine davet etti:

"Burada böyle oturduğunuza göre, üçünüz de kesinlikle acıkmış olmalısınız" dedi. "Lütfen içeri gelin, size yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Üç yaşlıdan biri, kadına, eşinin evde olup olmadığını sordu.

Kadın, eşinin biraz önce çıktığını, şu anda evde olmadığını söyledi. Yaşlı adam, başını iki yana salladı: "Eşiniz evde değilse, biz de davetinizi kabul edemeyiz" dedi.

Aksam eşi geldiğinde kadın, karşı kaldırımdaki yaşlı adamlarla arasında geçen konuşmayı anlattı. "Senin evde olmadığını öğrenince, içeri girmek istemediler" dedi. Yaşlı adamların bu davranışlarını öğrenince, kadının eşi üzüldü. "Bir bakıversene dışarı" dedi. "Hâlâ oradalarsa, şimdi davet edebilirsin eve." Kadın kapıyı açar açmaz, karşı kaldırımdaki bembeyaz sakallı üç yaşlıyla yeniden karşılaştı.

"Eşim geldi, şimdi evde" dedi ve onlara davetini yineledi:

"Yemeğimizi birlikte yemek için sizi şimdi davet edebilir miyim evimize?" Kadının davetine, yaşlılardan biri yanıt verdi: "Biz hiçbir eve üçümüz birlikte gitmeyiz" dedi. Ve kısa bir duraksamadan sonra, bir açıklama yaptı:

"Sağ yanımdaki bu arkadaşımın adı, Zenginliktir" dedi. "Bu yanımda oturan arkadaşımın adı Başarı, benim adım ise Sevgidir.

Kendini ve arkadaşlarını tanıttıktan sonra Sevgi, kadına ilginç bir öneride bulundu: "Şimdi evinize gidin ve eşinizle baş başa verip, bir karara varın dedi. "İçimizden yalnızca birimizi davet edebilirsiniz evinize. Hangimizi davet etmek istediğinize karar verin, sonra gelin, kararınızı bize bildirin."

Kadın, Sevgi'nin önerisini eşine anlattığında adam, sevinçten göklere fırladı.

"Aman ne güzel, ne güzel" dedi.

"Hangisini davet edeceğimizi bize bıraktıklarına göre, biz de içlerinden Zenginlik'i davet ederiz ve evimiz de bir anda Zenginlik'e kavuşmuş olur. Eşinin kararı, kadının hiç de hoşuna gitmedi. "Başarıyı davet etsek, daha mantıklı bir karar vermiş olmaz mıyız, kocacığım?" dedi.

Kayınvalidesiyle, kayınpederinin bu konuşmasına, içerideki odada bulunan gelinleri de kulak misafiri olmuştu. Koşarak içeri girdi ve o da kendi önerisini söyledi: "En doğru karar, Sevgi'yi davet etmek değil midir?" dedi. "Düşünsenize, evimiz bir anda Sevgi'ye kavuşacak.' Gelinin bu önerisi, kayınpederinin de, kayınvalidesinin de çok hoşlarına gitti.

"Tamam, en doğru karar bu olacak dediler. "Sevgi'yi davet edelim... "

Kadın kapıyı açtı ve üç yaşlıya birden sordu: "İçinizde hanginiz Sevgi'ydi?" dedi. "Onu davet etmeye karar verdik. Lütfen buyursun... " Sevgi ayağa kalktı, eve doğru yürümeye başladı.

Arkadaşları da ayağa kalktılar ve Sevgi'nin arkasından, onlar da eve doğru yürümeye başladılar. Kadın, büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde, Zenginlik'le Başarı'ya sordu: "Siz niçin geliyorsunuz?" dedi.

"Ben yalnızca Sevgi'yi davet etmiştim. Kadının bu sorusuna, üç yaşlı birlikte yanıt verdiler: "Eğer içimizden yalnızca Zenginlik'i ya da Başarı'yı davet etmiş olsaydınız, davet edilmeyen ikimiz dışarıda bekleyecektik" dediler. "Fakat siz Sevgi'yi davet ettiniz. Bu durumda üçümüz birden gelmek zorundayız evinize." Ve kadının "Niçin?" diye sormasını beklemeden, Zenginlik ve Başarı sözlerini şöyle sürdürdüler:

"Çünkü Sevgi'nin olduğu her yerde, biz Zenginlik ve Başarı da her zaman, onun yanında oluruz."

TOMMY

15 yıl kadar önceydi. Tommy'yi ilk o gün görmüştüm. 'inancın Tarihi' dersimin öğrencilerinden biriydi. Uzun saçlı, değişik bir gençti. Sınıfta benimle en çok tartışan öğrenci oldu. Tanrı'ya kayıtsız şartsız inanmayı kabullenmiyordu..

Mezun olurken bana, imalı imalı

"Günün birinde Tanrı'yı bulacağıma inanıyor musun, hocam?" dedi..

"Hayır" dedim, yumuşakça..

"Yaa.." dedi.. "Oysa senin bu derste Tanrı'yı pazarladığını sanıyordum hocam.."

Kapıdan çıkıp gitmek üzereyken arkasından bağırdım:

"Tanrı'yı bulabileceğini düşünmüyorum. Ama o seni mutlak bulacak, bir gün, eminim."

Tommy omzunu silkip yürüdü. Mezuniyetten sonra izini kaybetmişim ki, acı haberi kendisi getirdi bana.. Ölümcül kansere yakalanmıştı. Odama girdiğinde zayıflamış, çökmüştü. Kemoterapi, o uzun saçlarını dökmüştü. Ama gözleri hala pırıl pırıldı.

"Birkaç haftalık ömrüm kalmış hocam" dedi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim..

"Tabii" dedi.. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?.."

"Sadece 24 yaşında olmak ve ölmekte olduğunu bilmek nasıl bir şey?.."

"Daha kötüsü olabilirdi. 50 yaşında olmak, devamlı kafayı çekmek ve müthiş paralar kazanmayı, yaşamak sanmak gibi.."

Sonra niçin geldiğini anlattı..

"Okulun son günü sana Tanrı'yı bulup bulamayacağımı sormuş, 'Hayır' yanıtı alınca şaşırılmıştım. Sonra 'Ama o seni bulur' dediniz. İşte bunu çok düşündüm. Doktorlar ciğerimden parça alıp kötü huylu öldüğünü söyleyince, Tanrı'yı aramayı ciddiye aldım birden. Habis ur diğer hayati organlarıma yayılmaya başlayınca sabahlara kadar dualar etmeye başladım. Hiçbir şey olmadı. Bir sabah uyandığımda, ilahi bir mesaj alma yolundaki umutsuz çabalarımın vazgeçiverdim, aniden. Ömrümün geri kalan vaktini, Tanrı, ölümden sonra hayat falan gibi şeylerle geçirmeyecektim. Daha önemli şeyler yapma kararı aldım. O zaman gene seni düşündüm.. 'En büyük mutsuzluk sevgisiz bir hayat sürmektir. Bundan daha kötüsü de bu dünyadan, sevdiğilerine 'Seni seviyorum' diyemeden gitmektir' demiştin. Son günlerimi bu eksiği gidermekle harcayacaktım iste.. En zorundan başladım. Babamdan.."

Oğlu yanına geldiğinde babası gazete okuyormuş..

"Baba seninle konuşmam lazım" demiş, Tommy..

"Peki konuş oğlum."

"Yani çok önemli bir şey.." Babası gazeteyi 10 santim indirmiş o zaman aşağı..

"Neymiş o bakalım?.."

"Baba, seni seviyorum. Bunu bilmeni istedim.."

Tommy gülümsedi, arkasını anlatırken .. Babasının elinden yere düşmüş gazete ..

Hayatında hiç yapmadığı iki şeyi yapmış .. Tommy'ye sarılmış ve ağlamış. Sabaha kadar konuşmuşlar.. Babası ertesi sabah ise gitmek zorunda olduğu halde..

"Annem ve kardeşimle daha kolay oldu" diye devam etti Tommy.. "Onlar da bana sarılıp ağladılar. Yıllardır bana söylemedikleri, söyleyemedikleri şeyleri anlattılar.. Bütün bunları yapmak için bu kadar geç kalmış olmama üzuldüm sadece.. Ölümün gölgesi üzerime düşünce kalbimi açıyordum, bana aslında çok daha yakın olması gereken insanlara.."

Nefes aldı Tommy.. "Bir gün baktım.. Tanrı orada hemen yanı başında duruyor. Ona

yalvardığım zaman bana gelmemiştir. Onun kendi programı vardı. Kendi bildiği gibi yapıyordu. Gerçek olan su ki, haklıydınız.. Ben onu aramaktan vazgeçtiğim halde, gelmiş beni bulmuştu."

"Tommy" dedim, "Sandığından çok önemli şeyler söylüyorsun, tüm insanlığa.. Sen Tanrı'yı bulmanın en emin yolunu anlatıyorsun. Onu sadece kendine ayırmak, sadece ihtiyaç duyunca aramak işe yaramaz.. Ama hayatını sevgiye açarsan o gelir seni bulur.. Bunu anlatıyorsun farkında mısın?." Devam ettim.. "Tommy bana bir iyilik yapar mısın?.. Bunları gelip sınıfımda da anlatabilir misin?.."Bir gün tespit ettik. Ama Tommy gelemedi o gün. Ölümle hayatı sona ermemiştir tabii şekilde değiştirmişti. Büyük bir adım atmıştı sadece.. inanmaktan, görmeye geçmişti. Ölümünden önce son bir defa konuşmuştuk. "Söz verdiğim derse gelemeyeceğim. Çok halsiz ve bitkinim hocam" demiştir. "Anlıyorum Tommy!.."Benim yerime onlara siz anlatır mısınız hocam?.. Siz anlatır mısınız. Herkese, bütün dünyaya benim için anlatır mısınız?.." "Anlatırım Tommy" dedim."Anlatırım, merak etme!.."

** insanlara "Seni Seviyorum" demek için, ölümü beklemenize gerek yok.. Simdi, hemen simdi başlayabilirsiniz.. Başlayın ki, hayatınız güzelleşsin, zenginleşsin.. Hem.. simdi başlamazsanız, belki de hiç söyleme şansınız olmayabilir..

SIYAH DUVAR

Aynı kalp rahatsızlığıyla aynı kaderi paylasan iki yaşlı adam aynı odayı da paylaşıyorlardı. Tek fark biri cam kenarında diğeri ise duvar dibinde yatıyordu. Cam kenarındaki yaşlı adam her gün camdan bakarak arkadaşına dışarısını anlatırdı.

"Bugün deniz sakin, yine de hafif rüzgar var sanırım çünkü uzaktaki teknenin yelkenleri rüzgarla doluyor. Park bu sabah sakin, iki salıncak dolu iki salıncak bos, dünkü sevgililer yine geldi, aynı yere oturup konuşmaya başladılar, elele tutuştular, ne kadar da yaklaşıyorlar birbirlerine. Erguvan ağaçları ne kadar güzel açmış her yer mor bir renk almış, erik ağaçları da beyaz çiçekleriyle onlara eşlik ediyor. Denizin üzerindeki martılar bugünkü yemeklerini arıyorlar, ne güzel de dalıyorlar suya"

Günler böyle geçip gidiyordu ta ki cam kenarındaki yaşlı adam kalp krizi geçirene kadar, iste o anda duvar kenarındaki adam düğmeye bassa kurtaracaktı arkadaşını ama şeytana uydu, bunca zamandır sadece dinleyebiliyordu, artık görebilirdi de, iste bunun için düğmeye basmadı ve hemşireyi çağırmadı. Aynı kaderi paylaştığı kişiyi ölüme gönderdi, ama o bunun haklı bir savunma olduğunu düşünüyordu.

Ertesi gün hastabakıcılar ölen yaşlı adamın yerine kendisini koymaya gelmişlerdi. Hemen yatağının yerini değiştirdiler, işte o günlerdir bakmak istediği manzarayı nihayet görecekti.

Başını kaldırdı ve pencereden baktı

"Simsiyah bir duvar"

SON YAPRAK

New York'un düşük kiralari yüzünden sanatçılarla dolu olan Greenwich Village'ında üç katlı bir binanın en üst katındaydı Sue ve Johnsy'nin stüdyoları. Amerikanın 2 ayrı ucundan gelen kızlar bir lokantada tanışmış ve ortak sanat zevkleri olduğunu anlayınca ortak bir ev tutmaya karar vermişlerdi. Bu olay Mayıs ayındaydı. Kasım ayında ise bölgeye doktorların zatürree adını verdiği soğuk bir yabancı gelip buz gibi parmaklarıyla orayı burayı yoklamaya başlamıştı. Bay Zatürree erkek adam diye nitelendirilen kişilerden değildi. California rüzgarlarıyla kanı sulanmış ufak tefek, ince yapılı bir kızcağız olan Johnsy'yi de yatağa sermişti. Zavallı kızcağız demir karyolasına yatmış, yandaki evin tuğla duvarlarını seyrederek kıpırdamadan yatıyordu doktor geldiğinde.

1. Doktor kır kaşlarını sağa sola oynatarak Sue'yu koridora çağırdı. "Kurtulması için onda bir olasılık var," dedi. "O da içinde yaşama isteği varsa. Doğrusunu istersen mezarcının tarafını tutan insanlar tıbbi komik duruma düşürüyor. Sizin arkadaşınız da kendini iyileşmeyeceğine inandırmış. Aklına takılan bir şey mi var acaba?" "Napoli körfezinin resmini yapmak isterdi," dedi Sue. "Ben bir erkeği kastetmiştim." "Erkek mi? Yo hayır doktor, erkek falan yok." "O halde zayıf düştü demek. Bilimin bana verebileceği her şeyi yapacağım. Ama hastalarım cenazelerine gelecek arabaları saymaya başladı mı umudumu yüzde elli keserim. Eğer ona kış modası konusunda bir soru sordurtabilirseniz şansı yüzde yirmiye yükseltiriz." Sue eve dönünce bir süre doya doya ağladıktan sonra resim tahtasını kolunun altına yerleştirdi ve ıslık çalarak Johnsy'nin odasına girdi. Johnsy yüzünü pencereye çevirmiş hiç kımlıdamadan yatıyordu. Sue arkadaşının uyuduğunu sanarak ıslığı kesti. Sonra bir dergide yayınlanacak hikaye için resim yapmaya başladı. Biraz sonra duyduğu bir mırıldanma ile yatağın başına koştu. Johnsy'nin gözleri pencereden dışarı bakıyor ve geriye doğru sayıyordu. "On iki," dedi, biraz sonra, "On bir," sonra sıra ile "dokuz, sekiz, yedi." Sue meraklanarak dışarı baktı. Ortada sayılacak ne vardı ki.? Çıplak ve iç kapayıcı bir avlu ve beş metre ilerdeki evin dümdüz tuğla duvarı. Kökleri çürümüş yaşlı bir sarmaşık duvarın yarısına kadar anca tırmanabilmişti. Sonbaharın soğuk soluğu ile yaprakları dökülen bitki yıkılmak üzere olan duvara iskeletiyle tutunuyordu sanki. "Ne var canım?" "Altı," diye fısıldadı Johnsy. "Şimdi daha hızlı dökülüyorlar artık. Üç gün önce yüz taneydiler. Sayarken başım dönüyordu. Ama şimdi iş kolaylaştı. İşte bir tane daha gitti. Beş tane kaldı." "Beş tane kalan ne Johnsy?" "Yaprak. Sarmaşığın yaprakları. Sonuncu da düşünce ben öleceğim. Üç gündür biliyorum bunu. Doktor sana söylemedi mi?" "Hayatımda böyle saçma şey duymadım. Sarmaşık yapraklarıyla iyileşmenin ne ilgisi var? Aptallaşma lütfen. Sen eskiden o sarmaşığı ne çok severdin unuttun mu? Doktor bu sabah iyileşmen için tam onda bir olasılık olduğunu söyledi. New York'ta yürürken bile bu kadar şansımız yoktur. Şimdi sen çorbanı iç. Ben de resmimi bitireyim. Resmi satınca sana ayran, kendime ise pizola alacağım." Johnsy gözlerini pencereden ayırmadan, "Ayran almana gerek yok. İşte bak bir tane daha düştü. Hayır çorba da istemem. Dört tane kaldı şimdi. Karanlık basmadan sonuncusunun da düşüşünü görmek istiyorum. O zaman ölebilirim artık.

"Sue hastanın üzerine eğildi. "Johnsy, ben su işimi bitirinceye kadar gözünü kapatıp, dışarı bakmayacağına söz verir misin? Yarın bu resimleri teslim etmek zorundayım. Işığa ihtiyacım olmasaydı perdeyi çoktan indirirdim." "Öteki odada çizemez misin?" diye soğukça sordu Johnsy. "Senin yanında oturmak istiyorum. Ayrıca o yapraklara da bakmanı istemiyorum" Johnsy gözlerini kapatarak yıkılmış bir heykel gibi bembeyaz ve kıpırtısız yattı. "Bitirir bitirmez haber ver ama.

Sonuncu yaprağın düştüğünü görmek istiyorum. Beklemekten bıktım artık. Düşünmekten de. Her şeyden kurtulup o zavallı yapraklar gibi döne döne boşluğa uçmak istiyorum." "Uyumaya çalış. Ben yaşlı Behrman'ı modellik yapması için çağırmaya gidiyorum. Hemen gelirim. Ben dönene kadar sakın kıpırdama yerinden."

1. En alt katta oturan Behrman altmışını aşmış, kırk yıldır resim yapmasına rağmen başarısının eteğine dahi ulaşamamıştı. Her zaman bir başyapıtı başlayacağını söylese de, henüz ortalarda böyle bir şey yoktu. Reklam ve afişlerle geçinmekteydi. Profesyonel model tutmaya paraları yetmeyen genç ressamlar için modellik yapardı. Sue adamı loş stüdyosunda buldu. Adama Johns'y'i, gerçekten bir yaprak kadar zayıf ve güçsüz olan kızı dünyaya bağlayan bağların gittikçe incelendiğini anlatırken, yaşlı adam gözünden yaşlar boşanarak, "Hala böyle budalalar varmış bu dünyada," diye söylenmeye başladı. Yukarı çıktıklarında Johns uyuyordu. Sue perdeyi indirip Behrman'a yan odaya geçmesini işaret etti. Oradan korku ile sarmaşığa baktılar. Karla karışık soğuğa bir de yağmur eklenmişti. Sue ertesi sabah bir saatlik bir uykudan uyanınca Johns'nin kapalı yeşil perdeye bakmakta olduğunu gördü. "Aç görmek istiyorum." dedi. Johns. Sue bitkin bir halde arkadaşının emrine uydu. Hayret bütün gece yağın yağmura rağmen sarmaşığın üzerinde bir tek yaprak kalmıştı. Kenarları çürümüş, sararmış yaprak hala yeşil olan sapıyla yerden beş altı metre yüksekte bir dalın ucunda sallanıyordu. "Sonuncu," dedi Johns. "Dün gece nasıl olsa düşer demiştim. Rüzgar çok şiddetli esiyordu. Ama bugün düşecek, ben de aynı anda öleceğim." Sue kızın yanağını kendininkine yapıştırarak, "Kendini düşünmüyorsan beni düşün, ben sensiz ne yaparım?" dedi. Johns cevap vermedi. Dünyanın en kimsesiz şeyi esrarlı yolculuğa hazırlık yapan ruhtur. Kendisini dünyaya ve arkadaşılığa bağlayan bağlar birer birer gevşeyip koptukça kızın hayal gücü daha da kuvvetleniyordu. Gün sonu yaklaşmıştı. Alacakaranlıkta bile o tek sarmaşık yaprağının dalına sımsıkı yapışık olduğunu görüyorlardı. Geceyle birlikte Kuzey rüzgarı ve yağmur yeniden başladı. Sabahın ilk ışıklarıyla Johns acımasızca perdenin açılmasını istedi yine. Sarmaşık yaprağı hala oradaydı. Johns uzun uzun baktı yaprağa. Sonra gaz ocağının üzerinde çorba kaynatan Sue'ya seslendi. "Ben çok kötü bir kızım Sue. Benim ne kadar kötü olduğumu göstermek için bir güç o son yaprağı orada bıraktı. Ölümü istemek günahtır. Bana biraz çorba ile süt ve şarap getirebilirsin şimdi. Ama hayır, hayır... önce bir ayna getir, arkama da birkaç yastık yerleştir de senin yemek hazırlamanı seyredeyim." Bir saat sonra "Sue bir gün gidip Napoli körfezinin resmini yapacağım," dedi. Doktor öğleden sonraki muayenesini bitirip çıkarken Sue da bir bahane uydurup ardından yürüdü. Doktor Sue'nun titreyen elini sıktı. "Yüzde elli olasılık var. İyi bakarsanız siz kazanırsınız. Şimdi aşağıda yeni bir hastayı görmeye gidiyorum. Behrman diye biri. Ressam sanırım. O da zatürreeye tutulmuş. Zayıf ve yaşlı bir adam, hastalığı da çok şiddetli. Hiç umut yok ama biraz rahat etmesi için hastaneye kaldıracağız." Doktor ertesi gün, "Artık tehlike kalmadı, siz kazandınız," dedi. "Şimdi beslenme ve dinlenme gerek... Hepsi o kadar." Sue öğleden sonra yatakta mavi yünden gereksiz bir şal ören Johns'nin yanına oturdu. "Beyaz farem benim, sana bir şey söylemek istiyorum. Bay Behrman bugün zatürreededen öldü. Hastalığı yalnızca iki gün sürdü. Kapıcı ilk günün sabahı onu sancıdan kıvrandırken bulmuş. Üstü başı ve ayakkabıları sıırıslıklanmış. Öylesine korkunç bir fırtınada nereye çıkmış olabileceğine akıl erdirememişler. Sonra henüz yanan bir fener, yerinden çıkarılmış bir merdiven, birkaç fırça ve üzerinde yeşil ve sarı boyalar olan bir palet bulmuşlar. Pencereden bak şekerim, son sarmaşık yaprağını görüyor musun? Rüzgar estiği zaman neden sallanmadığını merak etmedin mi hiç? Bu Behrman'ın bahsettiği şaheseri işte! Son yaprağın düştüğü gece yapmış."

STANFORD UNIVERSITESI

Kaba saba, soluk, yıpranmış giysiler içindeki yaşlı çift, Boston treninden inip utangaç bir tavırla rektörün bürosundan içeri girer girmez, sekreter masasından fırlayarak önlerini kesti... Öyle ya, bunlar gibi ne idüğü belirsiz taşralıların Harward gibi üniversitede ne işleri olabilirdi ? Adam yavaşça rektörü görmek istediklerini söyledi. İşte bu imkansızdı. Rektörün o gün onlara ayıracak saniyesi yoktu.

Yaşlı kadın çekingen bir tavırla,"Bekleriz" diye mırıldandı... Nasıl olsa bir süre sonra sıkılıp gideceklerdi.

Sekreter sesini çıkarmadan masasına döndü. Saatler geçti, yaşlı çift pes etmedi. Sonunda sekreter dayanamayarak yerinden kalktı.

"Sadece birkaç dakika görüşseniz. Yoksa gidecekleri yok" diyerek rektörü iknaya çalıştı. Anlaşılan çare yoktu. Genç rektör isteksiz bir biçimde kapıyı açtı. Sekreterinin anlattığı tablo içini bulandırmıştı. Zaten taşralılardan, kaba saba köylülerden nefret ederdi. Onun gibi bir adamın ofisine gelmeye cesaret etmek !.. Olacak şey miydi bu ?

Suratı asılmış sinirleri gerilmişti. Yaşlı kadın hemen söze başladı. Harward`da okuyan oğullarını bir yıl önce bir kazada kaybetmişlerdi.

Oğulları burada öyle mutlu olmuştu ki, onun anısına okul sınırları içinde bir yere, bir anıt dikmek istiyorlardı. Rektör, bu dokunaklı öyküden duygulanmak yerine öfkeleni. "Madam" dedi, sert bir sesle,

"Biz Harward`da okuyan ve sonra ölen herkes için bir anıt dikecek olsak, burası mezarlığa döner... " "Hayır, hayır" diyerek haykırdı yaşlı kadın. "Anıt değil... Belki Harward`a bir bina yaptırabiliriz".

Rektör, yıpranmış giysilere nefret dolu bir nazar fırlatarak,

"Bina mı ?" diyerek tekrarladı,

"Siz bir binanın kaç mal olduğunu biliyor musunuz ? Sadece son yaptığımız bölüm yedi buçuk milyon dolardan fazlasına çıktı... " Tartışmayı noktaladığını düşünüyordu. Artık bu ihtiyar bunaktan kurtulabilirdi. Yaşlı kadın sessizce kocasına döndü. "Üniversite inşaatına başlamak için gereken para bu muymuş ? Peki, biz niçin kendi üniversitemizi kurmuyoruz, o halde ?" Rektörün yüzü karmakarışıktı.

Yaşlı adam başıyla onayladı. Bay ve Bayan Leland Stanford dışarı çıktılar. Doğu California`ya, Palo Alto`ya geldiler. Ve Harward`ın artık umursamadığı oğulları için onun adını ebediyen yaşatacak üniversiteyi kurdular. Amerika`nın en önemli üniversitelerinden birini... STANFORD`u...

SUYU TASIRMAYAN BIR GUL YAPRAGI

Uzakdoğu'da bir Budist tapınağı, bilgeliğin gizlerini aramak için gelenleri kabul ediyordu.

Burada geçerli olan incelik, anlatmak istediklerini konuşmadan açıklayabilmekti.

Bir gün tapınağın kapısına bir yabancı geldi. Yabancı kapıda öylece durdu ve bekledi.

Burada sezgisel buluşmaya inanılıyordu, o yüzden kapıda herhangi bir tokmak veya çan, zil yoktu.

Bir süre sonra kapı açıldı, içerdeki Budist, kapıda duran yabancıya baktı.

Bir selamlaşmadan sonra sözsüz konuşmaları başladı.

Gelen yabancı, tapınağa girmek ve burada kalmak istiyordu.

Budist bir süre kayboldu, sonra elinde ağzına kadar suyla dolu bir kapla döndü ve bu kabı yabancıya uzattı.

Bu, yeni bir arayıcıyı kabul edemeyecek kadar doluyuz demekti.

Yabancı tapınağın bahçesine döndü, aldığı bir gül yaprağını kabın içindeki suyun üstüne bıraktı.

Gül yaprağı suyun üstünde yüzüyordu ve su taşmamıştı.

İçerideki Budist saygıyla eğildi ve kapıyı açarak yabancıyı içeriye aldı.

Suyu taşırmayan bir gül yaprağına her zaman yer vardı.

TARIF

Adamın biri, ilk defa gittiği küçük bir kasabada şaşkın şaşkın gezindikten sonra yol kenarında duran bir arabanın yanına sokulmuş ve arka koltukta tek başına oturan çocuğa:

- Buraların yabancıyım, demiş. Parkın hemen yanı başındaki fırını arıyorum, çok yakın olduğunu söylediler.

Çocuk, arabanın penceresini iyice açtıktan sonra:

- Ben de buraya ilk defa geliyorum, demiş. Ama sağ tarafa gitmeniz gerekiyor herhalde.

Adam, çocuğun da yabancı olmasına rağmen bunu nasıl anladığını sormuş ister istemez.

Çocuk:

-Ihlamur çiçeklerinin kokusunu duymuyor musunuz? diye gülümsemiş. Kuş cıvıltıları da oradan geliyor zaten.

- İyi ama, demiş adam, bunların parktan değil de tek bir ağaçtan gelmediği ne malûm?

- Tek bir ağaçtan bu kadar yoğun koku gelmez, diye atılmış çocuk. Üstelik, manolyalar da atılıyor onlara. Hem biraz derin nefes alırsanız, fırından yeni çıkmış ekmeklerin kokusunu duyacaksınız.

Adam, gözlerini hafifçe kısarak denileni yaptıktan sonra, cebinden bir kağıt para çıkartıp teşekkür ederken fark etmiş onun kör olduğunu. Çocuk ise, konuşurken bir anda sözlerini yarıda kesmesinden anlamış, adamın kendisini fark ettiğini.

Işığa hasret gözlerini ondan saklamaya çalışırken:

- Üç yıl önce bir kaza geçirmişt看, demiş, görmeyi o kadar çok özledim ki.

Sizinkiler sağlam öyle değil mi?

Adam, çocuğun tarif ettiği yerde bulunan fırına yönelirken:

- Artık emin değilim, demiş. Emin olduğum tek şey, benden iyi gördüğündür.

TOPLAM BORC

Küçük oğlu annesine geldi ve ona kağıdı uzattı. Annesi ellerini önlüğüne kuruladıktan sonra kağıdı okumaya başladı;

Çimleri biçtiğim için 5 dolar
Odamı temizlediğim için 1 dolar
Alışverişe gittiğim için 50 sent
Küçük kardeşime baktığım için 25 sent
Çöpü attığım için 1 dolar
İyi bir karne getirdiğim için 5 dolar
Bahçeyi temizlediğim için 2 dolar

Toplam borç 14 dolar, 75 sent

Anne, umutla kendisine bakan oğlunun elinden kağıdı aldı ve kağıdın arka yüzüne şunları yazdı;

Seni 9 ay karnımda taşıdım BEDAVA

Hasta olduğunda başında bekledim, elimden geleni yaptım, senin için dua ettim BEDAVA

Yıllarca değişik nedenlerle senin için gözyaşı döktüm BEDAVA

Senin için geceler kaygı duyup, uykusuz kaldım BEDAVA

Oyuncaklarını topladım, yemeğini hazırladım giysilerini yıkadım, ütüledim BEDAVA

YAVRUM

Ve bunların hepsini topladığın zaman gerçek sevginin bedelinin olmadığını görürsün, bedavadır çünkü...

Oğul annenin yazdıklarını okuyunca gözleri doldu.

Annesine baktı, "Anneciğim seni seviyorum" dedi ve kalemi alarak bu kağıda

"HEPSİ ÖDENMİŞTİR" yazdı

YABAN KAZLARI

Dikkat ettiyseniz yaban kazları "V" şeklinde uçarlar. Bilim adamları kazların neden bu şekilde uçtuklarını araştırmışlar. araştırma sonucunda su verilere ulaşmışlar;

1-) "V" seklinde uçulduğunda, uçan her kus kanat çırpıtığında, arkasındaki kuş için onu kaldıran bir hava akımı sağlıyormuş. Böylece "V" seklinde bir formasyonda uçan kaz grubu, birbirlerinin kanat çırpışları sonucu ortaya çıkan hava akımını kullanarak uçuş menzillerini yüzde yetmiş oranında uzatıyorlarmış. Yani tek başına gidebilecekleri maksimum yolu grup halinde neredeyse ikiye katlıyorlarmış.

Kıssadan Hisse: Belli bir hedefi olan ve buna ulaşmak için bir araya gelen insanlar, birbirlerinde hız ve haz alarak hedeflerine daha kolay ve çabuk erişirler.

2-) Bir kaz, "V" grubundan ayrıldığı anda uçmakta güçlük çekiyor. Çünkü diğer kuşların oluşturduğu hava akımının dışında kalmış oluyor. Bunun sonucunda, genellikle gruba geri dönüyor ve yoluna grupla devam ediyor.

Kıssadan Hisse: Eğer kafamız bir kaz kadar çalışıyorsa; bizimle aynı yöne gidenlerle bilgi alışverişini ve işbirliğini sürekli kılarız.

3-) "V" grubunun başında giden kaz hiç bir hava akımından yararlanamıyor. Bu yüzden diğerlerine oranla daha çabuk yoruluyor. Bu durumda yorulunca en arkaya geçiyor ve bu defa hemen arkasındaki kaz lider konumuna geçiyor. Bu değişim sürekli yapılıyor; böylece her kaz grubun her noktasında yer almış ve aynı oranda yorulmuş oluyor.

Kıssadan Hisse: Yaptığınız her işi, yeri ve zamanı geldiğinde başkasına bırakmak gerekiyor.

4-) Uçuş hızı yavaşladığında gerideki kuşlar, daha hızlı gitmek üzere öndekileri bağırarak uyarıyorlar.

Kıssadan Hisse: İlerlemek ve yol almak için bazen başkalarının uyarılarına gereksinim duyarız. Bundan alınmamalıyız; tam aksine, böyle uyarıları sevinç ve takdirle karşılamalıyız.

5-) Gruptaki bir kus hastalanırsa veya bir avcı tarafından vurulup uçamayacak duruma gelirse; düşen kusa yardım etmek üzere gruptan iki kaz ayrılıyor ve korumak üzere hasta/yaralı kazın yanına gidiyor. Tekrar uçabilene (veya eğer ölürse, ölümüne kadar) onunla beraber yaralı kuşu asla terk etmiyorlar. Daha sonra kendilerine başka bir kaz grubu buluyorlar.

Hiçbir kaz grubu, kendilerine bu şekilde katılmak isteyen kazları reddetmiyor.

Kıssadan Hisse: Adam olmak sadece insanlara özgü değil... .

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

New Section

From the same author on Feedbooks

Osmanlica Sozluk (2010)

Osmanlica - Turkce Lugat

Peygamberler Tarihi (2010)

islami kaynaklara gore Peygamberlerin Hayati

SAHABELERiN HAYATI (2010)

SAHABELERIN HAYATI

www.feedbooks.com

Food for the mind